

OŠ Ivana Kavčiča Izlake

ISKRICE

2015/2016

ISKRICE, glasilo učencev OŠ Ivana Kavčiča

Šolsko leto: 2015/2016

Izlake, junij 2016

Naslovnica: Avtoportret v štirih letnih časih, Beti Martinčič, 3. a

Uredila: Petra Klenovšek

Likovno opremila: Tina Lesjak

Računalniško oblikovale: Špela Paš;

učenke: Ana Lavrin, Nives Moneta, Anea Klopčič, Žana Grabnar

Ajda Miklič 2. b

Hud metulj

Nekega dne sem se sprehajala po travniku. Na roži sem videla prelepega metulja pisanih barv. In ta metulj je znal tudi govoriti, vendar jaz tega nisem vedela. Pa še poslušati je znal, pa tudi tega nisem vedela. In sem rekla ah, ta metulj je tako majhen. In ko je metulj to slišal, se je tako razjezil, da me je kar začel loviti. Lovila sva se po celem travniku. Na sredi travnika sem se ustavila in dejala, ti si prav lep metulj. Metulj se je ustavil in dejal hvala in tako sva se pobotala.

Hana Sejdinovič, 2. a

Huda pikapolonica

Nekega dne je v vas prišla huda pikapolonica. Najprej so jo opazili otroci. Razgrajala je na šolskem igrišču. Skakala je z gugalnice na gugalnico in nagajala otrokom. Plezala je po lestvi, se spuščala po toboganu in prestrašila vse živali. Bali so se je pajki, mravljice, ose in vsi ostali žužki. Vse otroke in živali je pregnala z igrišča. Ostala je sama. Postalo ji je dolgčas in bila je žalostna. Odločila se je, da bo bolj prijazna. Otroci in živali so se vrnili na igrišče. Igrali so se s prijazno pikapolonico in vsi so se zelo zabavali.

Jerneja Kmetič, 2. a

Alja Drnovšek, 7. a

Obuti pes

Nekoč je živel pes. Bil je brez doma, hrane in vode. Taval je sem in tja in zagledal nekaj svetlečega. Seveda! To je bil čarobni fižol, ki ga je iskal že tri leta. Poskusil ga je prijeti, a mu je spodletelo. Poskusil je še enkrat, a mu je spet spodletelo. Odločil se je, da pride fižolčke iskat ponoči, ko bodo spali. Takoj ko je prišel, je videl, da sploh ne spijo. Jezno jih je začel loviti. Trajalo je celo noč in šele proti jutru je ujel enega. Hitro ga je posadil in iz zemlje je pokukalo nekaj čudnega. To je bila omara s čevlji. Naš pes si je obul najboljše čevlje, kar jih je bilo. Bil je tako zadovoljen z njimi, da si jih nikoli ni sezul, niti takrat, ko je odšel v posteljo. Postal je pravi obuti pes.

Jaka Grbec, 2. a

Ana Lavrin 7. a

Anja Psarn, 8. b

Zaseda za medveda

Pod kostanjem lovec sedi,
v roki puško drži.

Čaka medveda,
seveda – to je zaseda!

Iz gozda medved pridrvi,
lovec strelja in – zgreši.

Jaka Grbec, 2. a

Miška

Miška mala se je skrila,
v domek svoj se je ovila.

Pred vrati čaka črna mačka
in njena hudobna tačka.

Miško strah je mačje tačke,
a ko vidi slasten sirček,
hitro se odloči,
mimo črne tačke prav pogumno skoči.

Mačka se pa razjezi,
ker miška ji zbeži.

Lina Kralj, 2. a

Benjamin Rotar, 3. a

Blažka Grošelj, 3. a

Prijatelj ježek

Moj prijatelj ježek šel je v sadovnjak
sadje za ozimnico nabrat.
Našel je le hruško, pravo debeluško,
na bodice ni je mogel dat'.
Ko sredi sadovnjaka je žalosten čepel,
k njemu deček Jaka je prišel,
ki mu je pomagal,
da ježek lahko je hruške debeluške
na bodice zlagal.

Jaka Božič, 2. a

Mala mravljica

Mala si mravljica
išče mravljišče,
hiti čez travnik
in skozi igrišče.

Deklica mravljico
ujela bi rada,
mravljica pa prosi jo le,
naj ji pomaga.

Deklica mravljico
v roko je vzela,
stekla čez travnik
in ji zapela.

Mravljica mala
bila je vesela
in skupaj je z deklico
glasno zapela.

Tjaša Ravnikar, 2. b

Lovec in medved

Na lep poletni dan
šel lovec je v gozd teman.
Mu medved ovce je pregnal,
zato se mu bo maščeval.

Pod kostanjem v zasedi čaka,
da medved mimo prikoraka.
V gozdu rahlo zašumi,
lovec v strahu ostrmi.

Ko medveda je uzrl,
jo urno je domov ucvrl.
Med tekom puško je izgubil,
pa se zopet je jezil.

Žan Feštajn, 2. b

Čarobni cekin

Nekoč je na kmetiji živel reven fantič. Ime mu je bilo Matevž.

Nekega dne se je v hlevu spotaknil ob mošnjiček. V mošnjičku je bilo polno diamantov. Dva modra, dva rdeča, štirje zeleni in en oranžen. Nato je k Matevžu prišel škrat in mu ukradel mošnjiček. Zaradi tega je bil zelo, zelo žalosten. Obupan je odšel v hišo in se igral z živalmi.

Čez en mesec je Matevž na tleh našel škratov cekin. Rekel je: Cekinček, cekinček, sem mi škrate daj, jaz pa ti poplačam tedaj. Škrat je smuknil tja, Matevž pa mu je tako lahko vzel mošnjiček, poln diamantov. Nazaj je dobil svoj zaklad in to le zaradi čarobnega cekina.

Jaka Božič, 2. a

Nives Ojstršek, 3. a

Miška in mačka

Miška svoj domek je iskala,
da v njem svoj sirček bi zobala.

Z veseljem v domek je stopila,
a tam je mačko Tačko zalotila.

Ker se mačke sploh ni bala,
je strah z veseljem zamenjala.

Jona Udovič, 2. b

Tija Klopčič, 3. a

Beti Martinčič, 3. a

Hruška

Hruška debeluška v sadovnjaku dozori,
odpade z veje in se odkotali.

Tiho ježek prikrade se po njo,
jo odnese čez goro.

Lakota je huda stvar,
a drugim ježkom to ni mar.

V sadovnjaku veselico naredijo,
sladkih dobrot se veselijo.

Le marljivi ježek zraven ni,
ker zime se boji.

Za ozimnico bo poskrbel
in se v mrazu prav lepo imel.

Jakob Pogačar, 2. b

Hud piščanček

Bil je hud piščanček. Imel je dve oranžni nogi, je kljuval in je skakal, čisto je znorel. Ko je prišel v kurnik, je počil vsa kokošja jajca. In kamor koli je prišel, so vsi pred njim bežali.

Oj, piščanček požrešnež, le kaj je naredil, še kokoš je pojedel, samo kljun pustil.

Če vidiš hudega piščančka, se hitro skrij.

Val Tement, 2. a

Krojaček Hlaček pomaga srnici

Ko se je Krojaček Hlaček zbudil, je zaslišal jok srnice. Brž ji je prihitel pomagat. Moral je čez osem streh ter sedem dreves. Ko je končno prišel do srnice, je ugotovil, da ima zlomljeno nogo. Hitro je vzel gumb in ji ga z nitko zavezal na nogo. Nit je služila kot bergla. Srnica je ozdravela ter odskakljala proč.

Ajda Miklič, 2. b

Blažka Grošelj, 3. a

Ob potoku

Nekega dne je družina Kovač odšla k potoku. Želeli so postaviti mlinček. To jim je tudi uspelo. Mimo je priteknel psiček Smrček ter prevrnil Bineta. Bine je padel v potok in polomil mlinček. Sofija je Smrčka okregala, mami Lucija pa potolažila Bineta. Odšli so domov in skuhalo kosilo. Bilo je zelo okusno.

Ajda Miklič, 2. b

Moja hišica iz kock

Nekoč sem šla na sprehod v gozd. Zagledala sem nit, ki me je peljala do hišice iz kock. Hišica je bila tako majhna, da nisem mogla vanjo vstopiti. Odločila sem se, da bom odšla domov po svoje kocke in zgradila večjo hišico. Na poti sem srečala veverico Tinko. V njeno veliko košaro sva dali kocke in jih nesli do hišice. Začeli sva graditi in kmalu sva zgradili veliko hišico. Povabili sva prijatelje ter imeli veliko zabavo.

Jona Udovič, 2. b

Ajda Miklič, 2. b

Moja hišica iz rož

Na robu gozda je stala hišica iz rož. V hišici je živela majhna deklica. Ime ji je bilo Ana. Ravno je jedla, ko je nekaj potrkalo na njena vrata. Deklica je odprla vrata. Pred njo je stala majhna punčka. To ni bila navadna temveč čarobna punčka. Ani je dala posebno ogrlico. Ogrlica ji je prinašala srečo in tako se njena hišica ob vetru ni podrla. Veter je pihal in pihal, a hišica iz rož se ni podrla. Ana je živela srečno do konca svojih dni.

Lara Kotnik, 2. b

Blažka Grošelj, 3. a

Pomlad

Zvončki že zvonijo,
po travniku otroci norijo,
sončni žarki že žarijo
in se z nami veselijo.

Zimo je zamenjala pomlad,
v lužico stopil je snežak,
srečen otrok je zdaj vsak,
ker ga boža topli zrak.

Nives Ojstršek, 3. a

Lara Lamovšek, 2. b

Ljubezen

Ljubezen je,
ko zima se pripodi in snega nameče,
da se s fantom veseli,
ko snežaka naredi.

Ljubezen je,
če te travnik poboža
in ti pred očmi zraste roža.

Ljubezen je,
ko babici kar tako
daš šopek zvončkov v roko.

Ljubezen je,
ko rad imaš svojega mucka,
se v poletnem soncu z njim igraš
in jokaš, ko domov ga ni,
ker zanj te močno skrbi.

Ljubezen je,
ko mamica te poboža
in s tabo do šole gre.

Blažka Grošelj, 3. a

Pomlad

Travniki že zelenijo,
rožice pa nam cvetijo.
Metuljčki letijo
in čebelice brenčijo.

Prijateljstva nova
pomlad nam prinese,
sreče veliko,
a mraz naj odnese.

Neža Redl Kolar, 3. a

Anja Psarn, 8. b

Pomladna pesem

Na travnik blizu drevesa
je priletela čebelica Desa.

Tu pisane rože cveto,
na njih pa metulji
svoja krila razpro.

Juhej, prišla je pomlad,
zato je nasvidenje rekel prehlad.

To prijateljstvo travniško
dopolnila je pikapolonica rdeča,
s pomladjo nastopita ljubezen in sreča.

Maksim Lara Bedrač, 3. b

Daša Pistotnik, 6. b

Čebelica in metuljček

Čebelica Sivka se je prebudila,
veselo zapela je svoj hura,
je metuljčka Cekinčka povabila,
da bi skupaj telovadila.

Bila je topla pomlad,
travnik ob gozdu pa ves zlat.
Sta Sivka in Cekinček tja odletela
in se lepo imela.

Ves čas ju je spremljala sreča,
ljubezen je v zraku bila.
Dobrote sta s travnika pila,
presrečna oba, da sta se našla.

Anika Veteršek, 3. b

Domen Cestnik, 8. b

Dolga noč

Luna kot ogenj na nebu žari,
temno nebo zmajčkov prijatelj ni.
On ne bi zaspal,
rad bi se igral.

Prijatelj Zmaj imel bo rojstni dan,
igranje, bojevanje ne bodo le sanje.
Le kdaj bo ura zazvonila
in se žalost v srečo spremenila?

Jutro temo odžene,
zmajček pogumno v šolo hiti,
že na igrišču se mu prijatelj smeji.

Lan File, 3. b

Patrik Božjak, 6. b

Zlata ladja

Zlata ladja po morju pluje,
velike valove premaguje.
Pluje prek ledu do kraja,
tja kjer trop pingvinov raja .

Tamkaj srečamo Eskime,
ki jim mar ni hladne zime.
Oblečeni so v tople plašče,
ki so jim jih spletle tašče.

Po ledu stopajo medvedi,
vsi veliki so in beli.
Orka pa ima stališče,
da Antarktika najboljša je igrišče.

Zabavi pridruži se delfin,
ki svetleč je in ves fin.
Medvedom pokaže takšne gibe,
da se čudijo še ribe .

Val Ostrožnik, 3. a

Lara Sešlar, 6. b

Čarobna metla

Nekoč je v širnem gozdu živela prijazna čarovnica. Vsako jutro je nahranila muco. Popoldan je šla s čarobno metlo na čarobno goro s svojimi prijateljicami. A nekega dne ni našla svoje metle. Nič, je rekla, pa jo grem iskat. V nahrbtnik je dala kruh, dve jabolki, sir in svojo muco, ki je gledala iz nahrbtnika. Ustavila sta se pri potočku, da bi si odpočili. Muca je znala govoriti in je rekla, da bi še malo hodila. Pojedli sta jabolko in šli naprej. Srečali sta samico, ki je zapela: Kje imaš metlo, mala čarovnica? Izgubila sem jo. Mi jo pomagaš iskati? Ja, lahko, je rekla in sta šli. Šli sta po vaseh. Pri zadnji vasi je bil volk. Imel je velika usta in zobe, a na srečo je bil prijazen. Vprašal je: Kje imaš metlo, čarovnica? Izgubila sem jo. Mi jo pomagaš iskati? Ja, lahko. In so šli. Ustavili so se pri zasneženem mestu. Prišli so k sneženi votlini, kjer je živel škrat. Ponudil ji je zatočišče. Ko so prišli noter, so na tleh videli štiri posode: dve za muco in dve za volka. Videli so tudi dve postelji za njiju. Potem so videli še semena in zlato kletko za samico. Nazadnje so še videli mizo z najboljšimi dobrotami in zelo lepo posteljo za čarovnico. Zjutraj so se zahvalili in povprašali za metlo. Škrat je rekel: Videl sem otroke, ki so iz gozda nesli metlo k snežaku. Pelji me k njemu. Poglej, tukaj je moja metla! Snežak, ali lahko imam tudi tvojo metlo? Lahko, samo če mi izpolniš tri želje. Kar povej prvo. Nikoli se ne bi rad stopil. Puff! Druga: da bi imel ob sebi snežakinjo, ki se tudi ne bi stopila. Puff! Tretja pa je, da bi imela s snežakinjo dve sončnici. Hvala, čarovnica, izvoli metlo. Čarovnica pa je rekla: Hvala obema in adijo. In je odletela.

Benjamin Rotar, 3. a

Neja Zupančič, 6. b

Matija Pavšek, 6. b

Čarobna konja

Nekoč je v nekem gozdu živel deklica. Bila je čisto sama, le živali so ji delale družbo. Živela je v jami, ki je bila zelo lepo urejena. V gozdu je skrbela tudi za mladiče. Zнала je govoriti z živalmi. Že nekaj mesecev je skrbela za tri mladiče. En mladič je bil volkec, drugi ježek in tretji medo. Nekega dne je šla na sprehod. Našla je konja, ki je bil še žrebiček. Vzela ga je s sabo domov. Mladiči, ki jih je imela, so bili veseli nove družbe. Vzgajala je žrebička. Čez nekaj tednov so prišle mame mladičev. Našle so jih pri deklici. Lepo so se zahvalile. Deklica pa je še zmeraj skrbela za žrebička. Ko je bil starejši, je videla, da so mu začela rasti krila. Deklica je bila tako presenečena. Imela ga je že tri leta, mama pa ga ni prišla iskat. Pegaza je učila leteti. V enem tednu se ni naučil leteti. Šlo pa mu je že dobro. Bil je bele barve, grivo in rep pa je imel modro. Nekega jutra sta šla na sprehod. Na sprehodu sta našla malega žrebička. Pegaz je videl, da je to njegova sestra. Bila je bele barve, grivo in rep je imela roza barve. Ona je bila samorog. Njo pa je učila čarati. V enem tednu ji je šlo že dobro. Pegaz je letel že zelo dobro. Neke noči je bila huda nevihta. Tako hudo je grmelo. Strela je udarila ob eno drevo in padlo je ravno pred njihov dom. Na srečo ni zagorelo. Oni niso mogli zaspati. No, malo so zaspali. Zjutraj, ko so vstali, nevihte ni bilo več. Mlajša sestra je s svojo čarovnijo premaknila drevo, da so lahko šli ven. Ko so videli, kako je gozd polomljen, so ostali brez besed. Poklicali so druge živali in skupaj so gozd pospravili. Bil je spet urejen. Vsi so srečno živeli do konca svojih dni.

Brigita Lavrač, 3. b

Maja Borštnar, 7. b

Čarobni vrt

Nekega dne je živela družina, ki je bila zelo revna. Imela je tri otroke. Oče je vsak dan hodil v gozd po drva. Mama pa je bila šivilja. Oče in mama sta vsak dan poslala otroke ven ob potok. Tam so se sicer igrali, ampak velikokrat so šli tudi na travnik in v gozd. Nekega dne, ko je šel oče v gozd in mama šivat, so otroci šli k potoku in vanj metali kamenje. Ko je mama nehala šivati, je šla skuhat kosilo za otroke. Ampak ni bilo hrane. Mama je šla do potoka in rekla otrokom, naj gredo nabirat hrano, in otroci so šli nabirat hrano. Začeli so ob travniku, ampak niso našli nič več kot tri jagode. Odšli so domov k mami in ji povedali, koliko hrane so našli in kje. Rekla jim je, naj gredo pogledat še v gozd, in tudi tja so šli. Hodili so po gozdu in našli le tri maline. Zagledali so lisico, ki jim je rekla. Pojdite na konec gozda in videli boste potko, po kateri pojdite. Otroci so res to naredili. Odšli so do roba gozda. Tam so zagledali potko, po kateri so šli. Prišli so do lepega vrta. Na vrtu je bilo veliko solate, korenja, paradižnika, rdeče pese in fižola, bile so celo rože. Sedaj se jim je lisica spet prikazala in rekla: Vsake zelenjave lahko vzamete samo eno sadiko. Torej eno solatno sadiko, eno korenjevo sadiko ... Otroci so bili zelo pridni, zato so jo ubogali. Ko so šli domov, so spet srečali lisico in rekla jim je, da se ji morajo oddolžiti tako, da ji morajo najti zatočišče, ker ji je njeno hišico podrl medved. In otroci so ji dali hišo, ki so jo izdelali ob travniku. Lisica jih je pozdravila in jim rekla: Čarobni vrt vam je vedno na voljo. Ko so otroci prišli domov, jim je rekla mama: Kje ste našli toliko hrane? Odgovorili so ji: V čarobnem vrtu. Tako so živeli srečno do konca svojih dni.

Rok Lavrin, 3. a

Rebeka Drnovšek, 6. b

Pika Jelerčič, 6. b

Čarobna metla

Nekoč pred davnimi časi je živela čarobna metla, ki ni imela prijateljev. Čisto vsi so mislili, da ne zna čisto nič, tudi leteti ne. Ko je imela rojstni dan, ni nihče prišel k njej, ona pa je povabila čisto vse, kar jih je poznala. Prišla pa je princeska in jo presenetila. Vse najboljše! Čarobna metla se je ustrašila in rekla: »Edina si, ki si prišla.« Princeska je vprašala: »Zakaj pa si tako žalostna?« Čarobna metla je odgovorila: »Ker vsi, tudi jaz mislim, da ne znam nič, še leteti ne znam.« Princeska je odgovorila: »Znaš kuhati, znaš hoditi, znaš govoriti in znaš pomivati ...« Čarobna metla pa je dejala: »Ja, to znam, ampak to znajo tudi druge metle. Ne znam leteti ali čarati.« Princeska je rekla: »Samo zaupati moraš vase in kar želiš, boš dobila. Čarobna metla je rekla: »Kako?« Princeska je rekla: »Pojdi z menoj.« »V redu,« je potihoma spregovorila metla. Princeska jo je pripeljala v svoj dom. In v njem je bilo ogledalo. Ampak to ni bilo navadno ogledalo. Princeska je rekla: »Poglej se v to ogledalo in boš videla, kaj si najbolj želiš. Ampak pazi, takoj te zasvoji.« Metla je vprašala: »Zakaj pa?« Princeska je bila tiho. »No, prav,« je rekla metla. Takoj ko se je pogledala v ogledalo, je videla, kot da je vse znala. V tistem trenutku si je zaupala in tako je znala čisto vse, kar je hotela narediti. Ali je bilo to čaranje ali letenje ... V tem trenutku je rekla princeska: »Vidiš, samo zaupati moraš vase. In če ti kdo kdaj reče kaj grdega, ti veš, da to nisi.« »Ja, ja,« je dodala Čarobna metla. Čisto vsi so jo občudovali in se zgledovali po njej. In ko je tekmovala na tekmovanjih, je bila vedno prva. Tako je bila srečna do konca svojih dni.

Anja Moneta, 3. a

Ema Vetršek, 8. a

Neža Vesel, 6. b

Neža kvak-kvak

Nekega dne sem za kosilo jedla ribe in zraven pila vodo. Nalivala sem se z njo, ker mi ribe niso preveč teknile. Babica me je opomnila, naj ne pijem toliko vode. Seveda je nisem poslušala in nenadoma sem imela zelena ušesa, nos, roki in celo nogi sta postali čudne oblike. Babica se je pričela smejati in mi rekla: »Vidiš, Neža, to pa se zgodi, če ne ubogaš in pri kosilu ves čas piješ vodo.« Hotela sem odgovoriti, a vse, kar je prišlo iz mojih ust, je bilo: »Kvak, kvak.« Ugotovila sem, da sem postala žaba. Takoj mi je bilo žal, da nisem poslušala babice. Lepo sem jo prosila: »Babica, nesi me prosim ven v največjo lužo. Kvak. Potem mi speci palačinko in jo namaži s čokolado. Kvak. Ko bom to pojedla, pa te prosim, da me vzameš v naročje in me objameš. Kvak.« Babica je naredila vse tako, kot sem ji naročila, in v tistem trenutku je crkljala Nežo deklico, žaba pa je izginila.

Neža Redl Kolar, 3. a

Pozabljeni čajnik

Nekega zimskega dne se je stric Jožef odpravil na sprehod. Ob poti je ležal pozabljeni čajnik. Jožef je rekel: »Kako lep čajnik je to. Kaj dela tukaj?« Pobral ga je in nesel domov. Doma ga je dal na polico. Bil je tako vesel, da je rekel: »Ta čajnik bi lahko bil zelo dragocen.« Naslednje jutro je zopet šel na sprehod. Ob poti je zagledal zelo lepo svečo. Pobral jo je in nesel domov. Ko je prišel domov, je videl, da čajnika ni. Jožef ni vedel, da je čajnik čaroben. Čajnik je znal izpolniti želje, zato ga je vzel hudobni čarovnik Adam. Vzel je nahrbtnik, spakiral, kar bo potreboval, in šel iskat čajnik. Hodil je po gozdu in srečal sedem lisic. Rekle so: »Vemo, kje je tvoj pozabljeni čarobni čajnik.« Jožef je rekel: »Ve govorite?« Lisice so odgovorile: »Ja, me znamo govoriti.« Jožef je rekel: »Zakaj je moj čajnik čaroben?« Lisica Alija je rekla: »To boš sam videl, ampak ta pozabljeni čajnik zna izpolniti želje in vsak ga mora poljubiti.« Jožef je rekel: »Kje lahko dobim svoj čajnik nazaj?« Lisice so v en glas rekle: »Pojdi do temnega gradu.« Jožef je odšel in se zahvalil lisicam. Hodil je in hodil in prispel do temnega gradu. Prišel je do čarovnika. Zavpil je: »Takoj mi vrni moj čajnik!! Čarovnik je rekel: »Ne, ne, ne, ne, ne, ne in ne!« Prišla je čarobna sveča, ki jo je našel na sprehodu. Rekla je: »Abrakadabra, naj čarovnik Adam postane prašič.« Adam je postal prašiček. Zahvalil se je sveči in skupaj sta poiskala čarobni čajnik. Čajnik je izpolnil tri želje. Jožef si je zaželel, da bi doma imel dva psa. Naslednja želja je bila, da dobi vrt s polno zelenjave, tretja pa je bila, da dobi novo hišo. Čajnik je izpolnil vse želje. Jožef je bil tako vesel, da je poljubil čajnik. Čajnik pa se je spremenil v prekrasno princeso. Skupaj sta živela srečno do konca svojih dni.

Iva Goršek, 3. a

Čarobna metla

Nekoč je živel čarovnica, živel je v majhni koči na jasi sredi gozda. Čarovnici je bilo ime Julijanda. Julijanda je rada hodila po gozdu in nabirala čarobna zelišča. Julijanda je bila prijazna, rada je imela živali. Doma je imela tri mačke, sedem zajčkov in enajst kokoši. Julijanda je na živalih delala različne poskuse, na primer: eno kokoš je spremenila v polža, mačko je poslala v vesolje in še in še je poskusov, ki jih je Julijanda naredila. Seveda jih je tudi odčarala. »No, in kmalu bo moj rojstni dan,« si je rekla Julijanda nekega dne. Dnevi so hitro minevali in ko je nekega večera sedela pri kaminu, si je rekla: »Kmalu bo moj rojstni dan.« Ko si je zjutraj pomela oči, je zavriskala: »Juhu, moj rojstni dan je!« Hitro je vstala s postelje in šla okraševati hišo, balone je razobesila po strehi in mavrično verigo je napeljala po sobah. »Joj,« si je rekla, »saj moram speči še torto.« Hitro je odhitela v gozd po jagode. Ko je prišla domov, je spekla torto. Čez nekaj časa so prišle prijateljice, Julijanda je zavriskala: »Juhu, lahko dobim darila?« »Seveda, so v en glas zapele ostale čarovnice.« Prva je prinesla šopek zelišč, druga milo, tretja čaj, četrta sadike jagod, peta piškote, šesta nov klobuk in ko je sedma potisnila Julijandi v roko metlo, jo je Julijanda vprašala, kaj naj s to metlo. Sedma ji je rekla: »S to metlo lahko letiš in si pričaraš, kar želiš.« Julijanda se je zelo razveselila, zadaj pa se je pojavila osma zlobna čarovnica, rekla je: »Zakaj me nisi povabila?« Julijanda ji je odgovorila: »Zato, ker si tako zlobna!« Osma čarovnica je brez besed vzela metlo in odšla. Julijanda je brez besed odšla v hišo in se zjokala, čarovnice pa so jo tolažile. Nato pa so pojedle torto.

Tisto noč Julijanda ni mogla zatisniti očesa, razmišljala je, kako naj reši metlo, ko niti ne ve, kje je osma čarovnica doma. Drugo jutro se je odpravila na pot, s seboj je vzela enega od mačkov. Hodila sta in hodila, dokler nista zašla v mračnem in zapuščenem gozdu. »Mislim, da sva se izgubila,« je rekla čarovnica Julijanda. »Mjav, mjav,« ji je odgovoril maček. Hodila sta in hodila, dokler nista prišla do vrat, ki so vodila v velik hrast, na vratih pa je pisalo čarovnica Zlobaboba. »Očitno je, da sva na pravi poti,« je rekla Julijanda. In res sta bila. Šla sta po stopnicah, kar naenkrat pa se je od nekod zaslišalo: »Kdo hodi po moji hiši?« Julijanda je hitro odgovorila: »Vrni mi metlo, če ne, sprožim svojo najmočnejšo moč. Kar gor pridi, da se pomeriva. Tista, ki zmaga, dobi metlo. Ko je Julijanda prišla gor, se je začel boj. Seveda je Julijanda zmagala, pograbila je metlo in se odpravila domov. Od takrat je srečno živel do konca svojih dni.

Beti Martinčič, 3. a

Erik Ocepek, 7.a

Čarobna preproga

Nekoč pred davnimi časi je živela deklica. Tej deklici je bilo ime Hana. Hana se je nekega deževnega dne igrala v sobi, polni igrač. Oblačila je punčke in si prepevala pesmi. Ko je prepevala, se je preproga dvignila, ko pa je utihnila, je padla na tla. Hani prav nič ni bilo všeč, da je preproga padla na tla, saj jo je zbolela rit. Tako je pela hitreje in glasneje, dokler ni poletela skozi okno. Letela je nad oblaki kot ptič. Postala je utrujena, zato je njeno petje utihnilo. Ko je prišla domov, je zaspala na preprogi, dokler je ni zbudila mami. Hana ji je zaupala skrivnost. Mami se je na ves glas smejala. Mami ji je povedala, da so bile to samo sanje. Hana je vedela, da ji mami ne bo verjela. Zato se je odločila, da bo skrivnost obdržala zase. Tako je obiskala že sedem dežel. V prvi deželi je bilo veliko bonbonov. Toliko sladkih bonbonov ni še videla v nobeni trgovini. Tam pa tam si je tudi kakšnega privoščila. Rada se je vračala tudi v deželo palčkov, saj so jo vedno obkrožili klepetavi mali množici. Hana je za svojo preprogo skrbela bolj kot za vse ostale stvari. Vedno jo je čistila, da se je svetila, v zameno pa jo je preproga peljala v najrazličnejše dežele. Tako je Hana postala najsrečnejša deklica na svetu.

Val Ostrožnik, 3. a

Neža Juvan, 6. a

Začarane žene

Nekoč je živela mati. Imela je tri hčere. Te so hodile vsak dan k jezeru. To je bilo začarano jezero in v njem je živel povodni mož. Ta mož je imel tudi podvodno kraljestvo. Mož je imel devet zlatih ribic. V eni izmed sob je imel zlato, hrano, celo zlato kočijo. A mati ni vedela, zakaj se hčere tako čudno vedejo. Mati je enkrat zelo hudo zbolela. Vsaki hčeri je naročila, naj gre po zdravila. Najprej je šla najstarejša hči ponje, a ves denar je zapravila za ples ob morju. Mati je poslala drugo hčer in ji naročila, naj gre po zdravila, a je naredila enako kot najstarejša hči. Potem je šla še najmlajša hči. Mati je upala, da ne bo naredila enake napake kot starejši hčeri. Najmlajša hči je srečala lisico. Lisica ji je dala rastline, ki bodo pomagale materi. In res, rastline so ji pomagale. Starejši dve hčeri sta bili izgnani, najmlajša je živela srečno do konca svojih dni.

Žiga Kos, 3. b

Gal Prašnikar, 8. b

Čarobna palica

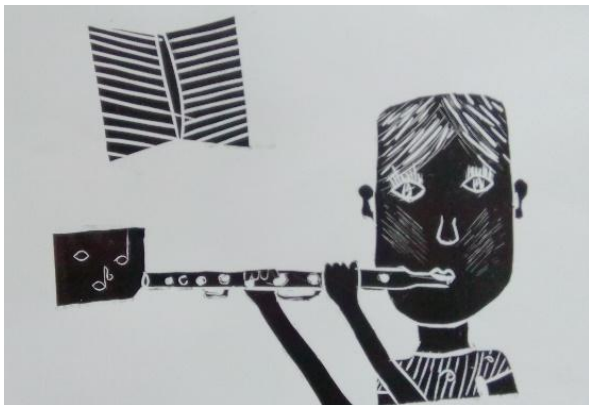
Za devetimi gorami je v nekem gozdu stala hiša. V njej sta živela deček in dedek. Deček se je vsak dan odpravil ven v gozd. V gozdu je našel neko palico. Želel si je, da bi ta palica bila leseni konjiček. In puff, palica je postala leseni konjiček. Ker lesenega konjička ni želel več, si je zamislil, da bi postala metla. In puff, palica je postala metla. Deček je šel v hišo, da bi palico pokazal dedku. Ko pa je prišel v hišo, dedka ni bilo. Zadnja vrata pa so bila odprta. Deček je pogledal ven. Zagledal je stopinje. Bile so prav čudne. Imele so tri prste in bile so okrogle. Deček je odšel za njimi.

Ko je prišel do travnika, pa stopinj ni več videl. Zaslišal je zvok. Auu auu, je zatulilo! Palica je dečku padla iz roke. Palica se je obrnila in oživila.

Ko jo je prej prinesel v hišo, je vzela s police iskalca stvari. Uporabila sta ga za iskanje dedka. Stopinje so ju vodile do jame v gorah. Odšla sta v jamo. Nič nista videla, zato je palica pričarala luč. V jami sta v kletkah zagledala dedka, deklico, cesarja in dedkovega psa. Ko sta jih hotela odkleniti, so prikorakale tri pošasti. Pošasti so hotele ujeti dečka in palico.

Palica pa je eno pošast spremenila v kokoš, drugo v ovco in tretjo v pujsa. Živali so se ustrašile in odšle iz jame. Palica in deček pa sta dedka, deklico, cesarja in psa rešila iz kletk. Vsi so se kasneje vrnili domov. Dedek je deklico in cesarja povabil na večerjo. Deček se je zaljubil v deklico. Deček se je poročil z deklico in pili so sedem dni in sedem noči.

Lori Lamovšek, 3. b

Lara Sešlar, 6. b

Lara Sešlar, 6. b

Prigode na čarobnem vrtu

Za devetimi gorami in sedmimi vodami je v neki vasi živela družinica – sin in mati. Pred hišo sta imela vrt. Mislila sta, da je to čisto navaden vrt, a ta vrt je bil čudežen. Nekega dne je šla mati posejati motovilec. Ko je naslednji dan sin pogledal na vrt, je videl, da je motovilec že zrasel. Stekel je k materi in ji to povedal. Mati ni mogla verjeti, zato se je prepričala na lastne oči. Nista se mogla načuditi. Morda pa imava čaroben vrt, se je spraševal sin. Motovilec je mati pripravila v veliki skledi in najedla sta se ga do sitega.

Tako je sin na čarobni vrt posadil jagode. Jagode so sicer zrastle naslednji dan, a kaj, ko so se medtem naselili na čarobnem vrtu škratje. Seveda so vse jagode pojedli! Mati pa je videla v zemlji le sledi majhnih stopinj devetih škratov. Skušala je vrt ograditi z leseno ograjo, a kaj, ko so škratje lahko plezali in tokrat pojedli vse z vrta.

Sin se je domislil dobre ideje. Nastavila sta namreč skriti fotoaparata, ki je ponoči slikal vseh devet škratkov. Drugo noč sta jim nastavila zanko, jih ujela in zaprla v kletko. Skupaj so za večno ostali razširjena družinica.

Od tedaj naprej sta mati in sin v miru pridelovala na čarobnem vrtu. Eni so srečno in drugi malo manj srečno živeli do konca svojih dni.

Nik Razpotnik, 3. b

Neja Zupančič, 6. b

Mala in velika luna

Nekega dne je mala luna želela postati velika luna. In nekega dne je res postala velika in debela in svetla luna. Zanimalo jo je, kdo jo podnevi nadomešča. Vprašala je zvezdo Severnico. Severnica je dejala, da je to Sonce. Luna pa si ga je želela spoznati, a kaj, ko je bila zjutraj zelo zaspana. Skoraj ga tisti dan ni videla. Luna je rekla zvezdi Severnici, da mu bo kar poslala pismo. Ni vedela naslova. Ampak to je vedela zvezda Severnica, saj ji ga je povedala zvezda Vsevedka. Naslov je bil Vesolje 400. Potem pa mu je na list papirja zapisala: Živijo, jaz sem Luna. Kako si? Velikokrat se vidiva, ampak je eden od naju vedno utrujen in zaspan. Želim, da postaneva dobra prijatelja. Če se strinjaš, mi piši na naslov Vesolje 200. Zdaj pa adijo in ponoči lepo spi.

Anika Veteršek, 3. b

Listnata nesreča

Gospod Krodsberdes se je odločil, da bo pometel listje. Čez nekaj časa je pometel že skoraj celo dvorišče. Ko je že skoraj končal, je na žalost začel pihati veter. Nekaj listov je odpihnilo. Gospod Krodsberdes se je pometanja lotil ponovno. Kmalu sta pritekla dva dečka, ki sta se lovila do šole. Ime jima je bilo Urh in Jošt. Ko sta šla mimo gospoda Krodsberdesa, je eden od dečkov padel v listje. Listje je odneslo. A na srečo ne veliko. Gospod Krodsberdes se je razjezil nad Urhom in ga je začel loviti z metlo v rokah. Z metlo ga je hotel tepsti po glavi, a se je Urh takoj opravičil in rekel, da mu bo pomagal pomesti listje. Nato je rekel tudi Jošt, da želi tudi on pomagati. Gospod Krodsberdes jima je odpustil. Urh in Jošt sta mu pomagala pri pometanju listov. Čez dve uri je bilo vse opravljeno. Gospod Krodsberdes se je nasmehnil in jima dal žepnino. Rekla sta, da sta zamudila k pouku. Gospod Krodsberdes jima je rekel, naj gresta domov in on ju bo pospremil in povedal mami in očetu, zakaj sta dečka tako hitro doma. Mami in očetu je bilo takoj vse jasno. Mama je gospodu Krodsberdesu skuhala čaj. Oče je poklical fanta, da se poslovita od gospoda. Urh in Jošt sta se poslovila in se še enkrat opravičila.

Lan File, 3. b

Ljubosumje

Nekoč za devetimi gorami sta živela mož in žena, ki sta se zelo ljubila. Imela sta tri hčere. Nekega dne pa je šel mož v vojno. Zato je morala mati treh hčera poskrbeti za svoje hčere. Mati je najmlajši hčeri rekla, naj gre do jezera in prinese morske jagode. Najmlajša hči je šla do jezera in gledala prelepe ptice, zato je zaspala. Sanjala je, da se pelje s podvodno kočijo iz zlata. Nato ji je nekaj padlo na nos in se je zbudila. Oooo, ribica, si lačna, ji je rekla. Ja, mi daš malo hrane, jo je prosila. Potem jo je nekaj povleklo v vodo. To je bil povodni mož, ki jo je odpeljal v podvodno kraljestvo, ki je bilo iz zlata. Povodni mož je stresel polno vrečo zlata nanjo. Vprašal jo je, kje bi bila rada zdajle. Odgovorila mu je: »V moji hiši.« Pof ššššš puf. Že je bila doma. Sestri sta bili ljubosumni nanjo. Zato je šla druga sestra do jezera in naredila enako kot najmlajša. Tudi njo je v vodo povlekel povodni mož. Videla je zlato kraljestvo. Povodni mož ji je na glavo stresel polno vrečo blata. A ona je morala plavati nazaj, ker sta bili s starejšo sestro zlobni. Ko je prišla domov, jo je mati okregala, ker je bila mokra in blatna. Nato je najstarejša sestra naredila enako kot njeni mlajši sestri. Njej se je zgodilo enako kot drugi sestri. Nato je šla mlajša sestra spet ob jezero. Ribica je rekla: »Poljubi me in vesela boš.« Trikrat jo je poljubila in ribica se je spremenila v lepega princa. Sestri sta bili spet ljubosumni na najmlajšo sestro. In tako sta princ in najmlajša sestra živela srečno do konca svojih dni.

Jona Lavrin, 3. b

Gašper Jerman, 7. a

Čarobni oblak

Nekoč pred davnimi časi sta živela mož in žena. Nekega dne pa je žena rodila hčerko. Hčerka je rasla in rasla, da je bila že pravo dekle. Nekega dne pa je šla ven, ulegla se je na travo in videla, kako se oblaček premika. In je prišel na zemljo. To ni bil navaden oblaček, to je bil čaroben oblaček. Hči je videla oblaček in rekla sama pri sebi: »Kaj je ta oblaček?« Stekla je k oblaku in se usedla nanj. Na oblaku so bili gumbi za sneg, točo, sonce, dež, oblačno vreme in še veter. Pritisnila je gumb za veter in šla sta tako hitro kot gepard brez svojega repa. Šla sta gor in dol, se postavljala na glavo. Hči je pritisnila rdeč gumb in oblak se je ustavil. Hči je rekla: »Ju ...« Ni še uspela izreči te besede, pa je že z oblakom vred padla na tla. Zlomila si je roko. Žena je skoraj padla v nezavest. Šla je k zdravniku. Šla si je nadet mavec. Šla je v šolo, tam so se ji smejali vsi razen učiteljice. Ta je rekla, tišina in da bo vse poslala v šolski pripor. Vsi so bili tiho. Ko je bilo konec pouka, je pogledala v nebo in na zemljo je prišel oblaček. Šla je nanj, pritisnila je veter in sta že bila v zraku. Šla sta nad hišo hčera, pritisnila je z nogo, pritisnila je rdeč gumb in sta padla. Med padcem je umrla. Nato je prišla čarobna ptica in jo ozdravila in je oživila. Videla je zlato ptico in hči je rekla hvala. Zlata ptica je šla v nebo. Hči je vstala in se pretegnila. Šla je v hišo. Žena je bila tako vesela, da je ozdravila roko. Ženi in možu je povedala vso zgodbo, da je padla z oblaka in umrla in nato je prišla zlata ptica in ji je ozdravila roke. Žena in mož sta se smejala in srečno so živeli do konca svojih dni.

Neža Ostrožnik, 3. b

Gal Prašnikar, 8. b

Papirnati zmaj

Nekega jutra je Jan vstal in pojedel zajtrk. Ko ga je pojedel, si je odšel umiti zobe in preobleč za ven. Naredil je papirnatega zmaja, da bo s svojim prijateljem Petrom odšel ven.

Potem je na vrata nekdo potrkal. To je bil Peter. Popoldne so prišli na obisk še drugi Janovi prijatelji in prijateljice. Jan je spustil zmaja v zrak. Vsi so gledali, tudi pes Piki in očka Marko. Ko so vsi otroci razen Petra odšli, sta Jan in Peter še spuščala zmaja, a naenkrat je zmaj obstal na drevesu. Jan in Peter sta bila žalostna, ker zmaja nista dobila z drevesa.

Jan je odšel poklicat očka, da bi dal zmaja z drevesa. Jan je videl, da je strgan, in si zamislil narediti še enega zmaja. Ko sta ga naredila, so vsi trije živeli lepo.

Ajda Sešlar, 3. b

Gašper Trdin, 7. a

Čarobna metla

Nekoč pred davnimi časi je za devetimi gorami živela čarovnica. Tej čarovnici je bilo ime Marta. Imela je tri čarovniške metle.

Vsaki mali čarovnici je dala čarobno metlo. Čarovnica Marta jih je učila leteti na čarovniški metli. Vse so se naučile leteti. Samo ena čarovnica ni znala. Tej čarovnici je bilo ime Izabela. Ker ni znala leteti, jo je Marta učila. Naučila jo je tudi čarati in spreminjati živali. Izabela je s svojo čarobno palico spremenila kravo v samoroga. Drugi dan so vse male čaravnice vstale in se umile. Danes so se učile napadati zmaja, ki bruha ogenj. Izabela je uničila zmaja, pričarala je vrv. Vse male čaravnice so zvezale zmaja. Zmagale so, uničile so zmaja. Marta jih je poklicala h kosilu. Jedle so obaro in regratovo solato. Dobro je bilo. Marta jim je rekla, naj pospravijo kuhinjo.

Gašper Jerman, 7. a

Izabela je vprašala, ali lahko kuhinjo pospravijo s čarovnijo. Marta je rekla, seveda. In so v trenutku pospravile kuhinjo in še očistile svoje metle. Marta je bila srečna. Marta in Izabela in vse druge čaravnice so proslavljale in pile, pele. Na koncu, ko je bil večer, so vse čaravnice pričarale ognjemet. Ognjemet je zelo lep, so rekle vse tri male čaravnice Marti. Počil je lonc in te pravljice je konec.

Tinkara Tomažin, 3. b

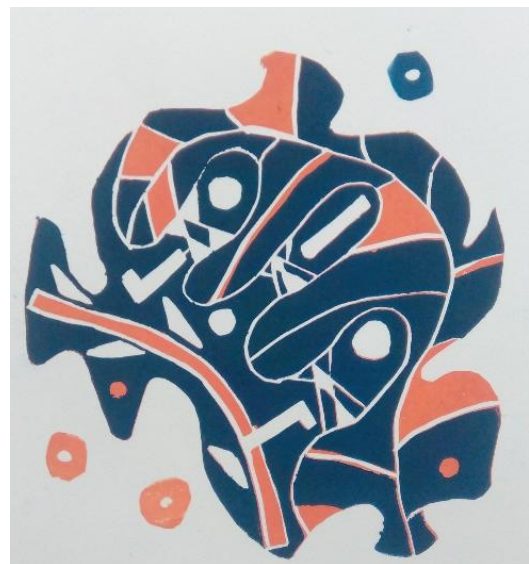
Čarobni oblak

Nekoč pred davnimi časi je živel princ. Imel je samo očeta. Princ si je želel, da bi vsaj enkrat nehalo sijati sonce. Ker je vse bolj vroče, rože venijo in drevesa se posušijo. Čakal je leta in leta, ampak niti enkrat ni deževalo. Zgoraj na nebu je živel oblak. Ampak to je bil čaroben oblak. Ko si zaželiš spremembo vremena, ti to oblak izpolni. Zato je kraljeviču izpolnil željo. Napil se je veliko vode in dež je zapadel. Kraljevič je bil tako vesel, da je kar poskakoval. V tistem trenutku je nekaj počilo in velika ognjena krogla je padla v grad. Kraljevič je takoj prepoznal ognjeno kroglo. To je bila ognjena krogla njegovega smrtnega sovražnika. Princ je hitro rekel oblaku, toča, toča. Oblak je nekaj snežink dal v hladilnik in toča je že padala na tla. Sovražnik pa je kričal umik, umik. In sovražnik je odšel. Nekaj časa je gledal skozi okno, dokler ni videl treh stark, ki so trkale na grajska vrata. Kraljevič je šel odpret grajska vrata. Tri starke so ga hotele prisiliti, da jim da krono. Kraljevič je oblaku spet zaklical, sneg, sneg. In z neba je padla ogromna snežna krogla. Padla je na starke. Snežna krogla se je skotalila po hribu s starkami v red. Nikoli več jih ni videl. Na drugem gradu je živela čarovnica. Kraljevičev sovražnik in tri čaravnice so jo že prosili, naj enkrat za vselej uniči ta oblak. Čarovnica je naredila drug oblak, da namesto nje uniči oblak. Čarovničin oblak je bil čisto črn in iz njega so prihajale strele in dež. Črni oblak je naslednje jutro odšel k čudežnemu oblaku. Čudežni oblak je že vedel, da prihaja črni oblak. Zato si je iz pare vzel koničasti meč in takojko je prišel oblak, ga je prebodel. Čarovnica pa je bila tako jezna, da se je ubila. In tako sta bila kraljevič in oblak prijatelja do konca svojih dni.

Maksim Lara Bedrač, 3. b

Neža Vesel, 6. b

Žana Grabnar, 7. a

Cilj

Čebela je hitela,
da bi grofa prehitela.

Čebela v tekmi se ni dala
in je s krili pomahala.

Iz gozda še volk priteče
in povzroči kup nesreče.

Za njim priteče kraljična mična,
ki pastirju roko poda.

Z ljubeznijo in voljo
skupaj do cilja sta prišla.

Filip Rebolj, 3. c

Matija Pavšek, 6. b

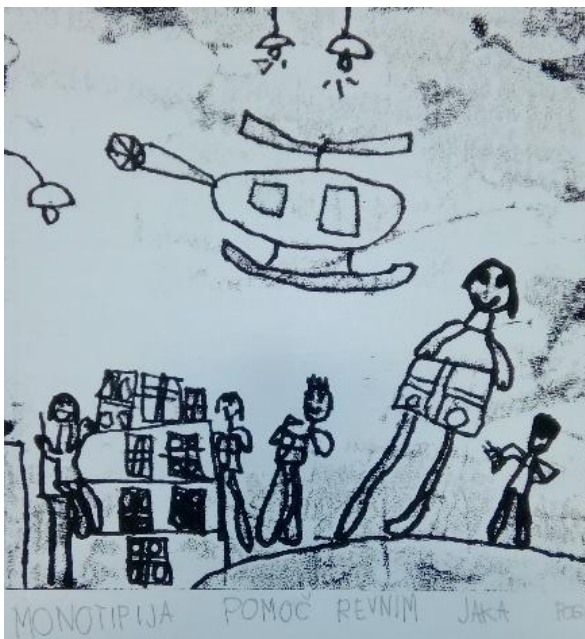
Metuljček Cekinček

Metuljček Cekinček od daleč prileti,
se v vrtu na pisani ograji naseli.

Vsi ga občudujejo,
rože v vrtu se mu dobrikajo,
metuljčice ga obožujejo.

Ko na vasi zgodi se veselica,
sončni žarek pokuka na ograjo
in metuljček od radosti zapeše s svojo
metuljčico Majo.

Ina Vidmar, 4. a

Jaka Pogačar, 2. b

Ribarjenje

Fant ribari,
riba skoči,
voda ga do glave zmoči.

Fant je jezen
in odskoči,
čaka, da riba se ulovi.

Sončni žarki se smejijo,
fantu grejejo roke,
trnek se premakne,
riba se ujame,
fantu smeje se srce.

Domen Sirk, 4. a

Nives Ojstršek, 3. a

Mamina vrtna zabava

Solze sreče pritečejo na lice,
zunaj pa nas čakajo veselice.
Vsi najboljše mami želimo,
vriskamo, skačemo, se veselimo.

Velik bel prt
pognemo na vrt.
Objeme, poljube, darila ji damo,
da razveselimo našo mamo.

Še ptički na vrtu glasno žvrgolijo,
veselo, razigrano se v vetru podijo.

Zarja Burkeljc, 4. b

Zmaga

Sončni žarki mi sijejo v oči
in jeza mi takoj splahni,
ko spomnim se na ribolov
in kakšen je bil moj zadnji ulov.

Zmaga mi ni ušla,
saj krap ulovljeni
bil velik je za dva.

Mi očka je podal roko
in skupaj od sreče padla sva v vodo.

Tej Švagan, 4. a

Pomladna veselica

Že spet prišla je k nam pomlad,
s seboj prinesla je zaklad.
Ljudje so srečni nasmejani,
s sončnimi žarki obsijani.

Rože pisane, cveteče
iz šopkov kukajo dehteče.
Tam v vrtu za ograjo,
metulji pomladansko veselico imajo.

Res pomlad je lepa,
saj v mavrične barve je odeta.
V ljudeh se radost naseli,
spomladi lepše se živi.

Alja Buzina, 4. b

O kraljični in pastirčku

Nekoč živela je kraljična,
bila je prava gospodična.

Spoznala je pastirja, ki mu je
obljubila, da z njim se bo poročila.
Grof z njima strinjal se ni,
od jeze na njiju poslal je volka z ušmi.

Priletela je čebela,
s pikom volka je prepričala,
da pastir in kraljična sta zaljubljena.

Potem prišle so miši in zglodale uši.
Nastal je mir pri hiši in vsi srečni so bili,
razen grofa in njegove ljubljene uši.

Tea Eftimov Škornik, 4. c

Jan Razpotnik, 8. a

Pomlad

Metulji prileteli so na vrt,
iz zemlje pa pokuka krt.
»O, pomlad je tu,« se krt razveseli,
ko sonce posije mu v oči.

Otroci čez ograjo skačejo,
na vrtu se igrajo,
rožice nabirajo in se veselijo,
ko med sončnimi žarki se podijo.

Ptički prileteli iz toplih krajev so nazaj,
saj pomlad je letni čas,
ko radost, veselje in ljubezen je v nas.

Čarna Berk, 4. b

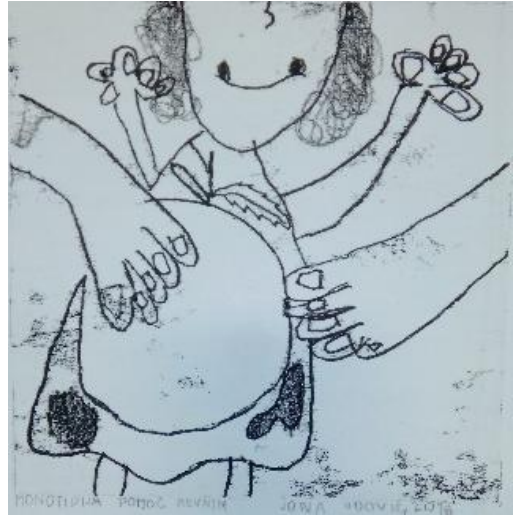

Tija Klopčič, 3. a

Kamenček je povedal

Nekoč sem videla čudovit kamenček in ga vzela domov. Takrat se je oglasilo: »Ojla, sem kamen in ti bom povedal zgodbo o sebi.«

Prihajam iz kraljestva Bleščečih kamnov. Sem kraljevi sin. Imel sem željo po raziskovanju, zato sem vprašal svojega strica, če me odpelje v Portorož. In zdaj sem tu. Vidim, da si zaupanja vredna deklica, zato ti povem naslednje. V meni se skriva prstan resnice, ki omogoči, da ljudje ne lažejo. Po njem samo podrgneš in zašepetaš ime osebe, ki hoče postati resnicoljub. Ker pa si zaupanja vredno dekle, sem se odločil, da me najdeš. Kamen se je začel močno svetiti in iz njega je prilezel prstan. Nadela sem si ga. Postala sva nerazdružljiva prijateljca.

Jona Udovič, 2. b

Ana Barlič, 4. a

Kamenček je povedal

Nekega dne sem bil v mrzli reki zraven travnika. Včasih sem bil v drugih rekah, a pristal sem na istem mestu, kot sem začel.

Tako kot drugi kamenčki sem preživel vse letne čase in se manjšal zaradi vremenskih pojavov (tako, kot smo se učili). Nekega dne je svetloba pokukala skozi vodo. Pome je prišla neka deklica. Šla si je namakati noge in me vzela. Na meni so bile črte, ki so vodile do zaklada. Deklica je našla neki listek in na njem je pisalo: »Če imaš kamen v obliki srčka, lahko na njem najdeš pot do zaklada (pomagaj si s črticami).« Deklica je bila navdušena in je gledala črte, ki so bile križem kražem, a vrgla me je na tla in šla.

Sama sem našla ta listek in kamen. Zdaj vem, kaj je bil skriti zaklad ... To je bila SREČA!

Jon Jelerčič, 8. b

Nina Prašnikar, 4. a

Kako sem se naučil plavati

pripoved o doživetju

Star sem bil skoraj pet let, ko smo se z družino med poletnimi počitnicami odpeljali na morje. Že kar nekaj dni pred odhodom sem z veseljem pričakoval in odšteval dneve do petka zjutraj. Končno smo se odpravili na pot. Po približno štirih urah vožnje smo prispeli v Malinsko na otok Krk.

Zelo sem si želel, da bi se tisto leto naučil plavati. Vode se sicer nikoli nisem bal, pravzaprav sem v morju zelo užival. Ko smo prišli na plažo, sem hitro odložil brisače in se zapodil v morje. Starša sta mi svetovala in me spodbujala, kako naj se učim plavati. Spomnim se, da sem najprej plaval z malo napihnjenimi rokavčki. Kasneje sem poskusil samo z enim. Nato pa sem plaval brez pripomočkov.

Kar hitro sem dobil občutek za plavanje. Najprej sem plaval samo z rokami kot kužek. Potem sta mi starša povedala, da voda vedno prinese človeka na gladino.

To sem tudi sam preveril. Potopil sem se do dna in čakal, kaj bo. Res, voda me je prinesla na gladino. Potem sem plaval na suhem in se učil. Naslednji dan sem v vodi poskusil plavati žabico, uspel sem.

Še vedno se spominjam tistega poletja, ko sem se naučil plavati. Spoznal sem, da je bistvo plavanja, da se ne bojimo vode. V življenju je pomembno, da smo pogumni.

Jakob Zupančič, 4. b

Jošt Pišek, 8. b

Nives Ojstršek, 3. a

Na počitnicah pri čarovnici

domišljijско besedilo

Nekoč sem se sprehajala po plaži. Bila sem na počitnicah. Poleg plaže je bil borov gozd. V borov gozd je vodila pot, posuta z belimi kamenčki. Odkorakala sem po poti in srečala prijazno dekle, ki me je vodila do lepe hiše sredi gozda. Rekla mi je, da lahko ostanem, kolikor dolgo želim. Ko sem vstopila v hišo, sem se čudila, kajti v njej so bile stvari s celega sveta. Na mizi so bile jedi vseh vrst. Tri dni sem ostala pri njej. Tretji dan se mi je zdelo čudno, zakaj vse dni nisem šla ven. Prijazno deklico sem vprašala, zakaj nisem smela ven iz hiše. Deklica me je vprašala: »Ali ti ni všeč pri meni doma?« Odgovorila sem ji, da mi je všeč. Rada bi šla ven na sprehod v gozd. Ampak deklica mi ni dovolila. Četrto noč sem jo opazovala. Deklica je odšla iz dnevne sobe in odmaknila knjige s police, nato pa z roko pritisnila na kocko v zidu. Nenadoma so se ta vrata odprla in na drugi strani so se pojavile stopnice. Deklica se je spremenila v čarovnico, ko je ura odbila polnoč. Hodila je po stopnicah. Tudi jaz sem odkorakala po stopnicah, ampak tako tiho, da me ni slišala. Videla sem, kako kamne, staro meso, gnilo sadje in plesnivo zelenjavo s pomočjo urokov spreminja v okusno hrano. Videla sem tudi, kako je pisala v svoj dnevnik. Potem sem šla tiho spet nazaj spat v svojo posteljo. Drugi dan mi je deklica rekla, da gre na sprehod v gozd. Medtem ko je ni bilo, sem odmaknila knjige s police in pritisnila na kocko v zidu. Stekla sem po stopnicah in našla knjigo urokov in čarovničin dnevnik. Vzela sem dnevnik in začela brati. Pisalo je. »Ko bo dovolj časa pri meni, se bo navadila name in bo pozabila na družino, potem pa jo bom zvalila v bazen, ki je v resnici kotel z vrelo vodo.« Pogledala sem še v knjigo urokov in našla urok za izginjanje. Šla sem iz hiše in izrekla urok.

Ko se je čarovnica vrnila, ni videla ne svoje hiše ne poti, posute s kamenčki, ampak samo borov gozd. Vsa zmedena je odletela na svoji leteči metli, jaz pa sem se vrnila domov. Starša in bratec so me bili zelo veseli

Zarja Burkeljc, 4. b

Nika Ravnikar, 7. a

Kruhka

Dva mala, mala kruhka,
ki sta imela puhka,
sta želela še muhka.

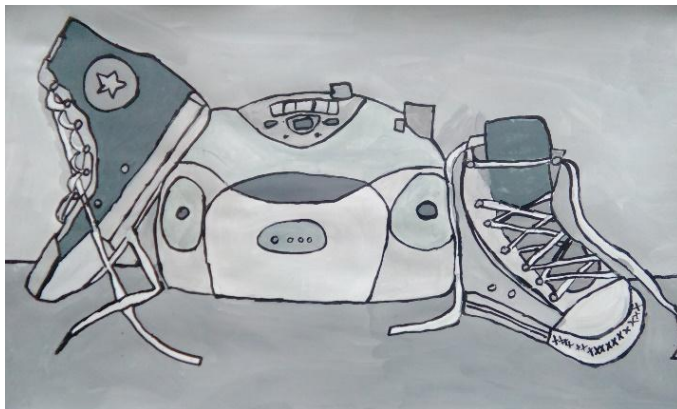
Ko sta ga dobila,
sta ga zapustila.
Odšla sta na vrt,
tam je bil krt.

On je bil piš,
ti pa loviš.

Tjaša Volčič, 5. a

Gašper Trdin, 7. a

Karin Trdin, 8. a

Karin Trdin, 8. a

Naša hiša

Naša hiša je polna, vesela
in včasih tudi debela.
Ima zeleno obleko
in rdečo trikotno streho.

Skozi belo okno mama gleda,
ko sestra boža sosedovo muco.

Vrata bela se bleščijo,
ko otroci se smejiijo.

Vedno je veselo, tudi ko dežuje,
saj nas naša hiša varuje.

Zala Sešlar, 5. b

Prosim in hvala

Prosim rečemo, kadar si kaj želimo.

Hvala rečemo, ko kihnemo in nam rečejo na zdravje, ali če kaj dobimo.

Oprosti rečemo, če koga po nesreči porinemo ali užalimo.

Prosim rečemo, kadar:

- si nekaj sposodimo,
- želimo iti na stranišče.

Hvala rečemo, kadar:

- nam kdo reče na zdravje,
- nam knjižničarka pomaga vzeti knjigo s police,
- nam kdo pomaga,
- nam kdo kaj pobere, ko nam pade.

Oprosti rečemo, kadar:

- se v koga zaletimo,
- komu rečemo grdo besedo,
- se narobe izrazimo.

Nika Ravnika, 5. a

Besedo hvala uporabimo, da se nekomu zahvalimo za različne stvari (če nam kaj prinese, kupi, podari, če ti reče na zdravje, ko kihneš, za dobro oceno, nov zvezek ...).

Besedo oprosti uporabimo, da se nekomu opravičimo za slabo dejanje (ga po nesreči pohodimo, se v koga zaletimo, po nesreči tikamo učiteljico ...).

Besedo prosim uporabljamo, da nekomu izrečemo prošnjo oz. željo (če ne slišiš dobro, namesto kaj rečeš prosim, ali pa če koga za stvar prosiš, npr. obleko, oblačila, igračo, domačo žival, parfum, šminko ...).

Ana Goršek, 5. a

Patricija Ravnika, 6. a

Maja Joger, 6. a

Hvala – zahvalimo se, ko nam kdo kaj da, nam pomaga, kadar nas kdo pohvali. Tako tudi pokažemo, da smo vljudni.

Prosim – prosimo takrat, ko kaj potrebujemo, ko se nam kdo zahvali, potem mu rečemo prosim.

Oprosti – opravičimo se takrat, ko koga užalimo, koga po nesreči poškodujemo, ko komu kaj neprimerne rečemo in se mu potem opravičimo.

Taja Fakin, 5. a

Lea Pergar, 7. b

Beseda prosim pomeni, da nekoga, sošolca ali prijatelja, prosiš, naj ti pomaga pri neki stvari, ali pa ga prosiš, če ti na tla pade svinčnik, naj ti ga pobere, in se mu zahvališ.

Hvala: Zahvališ se lahko sošolcu, ki ti je pomagal. Tudi staršu, ki ti je pripravil kosilo in ti pomagal.

Oprosti: Besedo oprostí izrečemo, kadar nekoga užalimo, se vanj po nesreči zaletimo ali učiteljico nehote tikamo.

Te besede uporabljamo vsak dan, ker brez njih ne bi imeli prijateljev. S temi besedami se učimo in naučimo lepega vedenja zdaj in ko bomo veliki.

Klavdija Robavs, 5 .a

Hvala: Beseda za zahvalo drugemu ali drugim, npr.:

- hvala za uslugo,
- hvala, ker si mi posodil ravnilo.

Prosim: Beseda za izražanje prošnje, npr.:

- »Prosim, posodi mi svinčnik.«
- »Prosim, ugasni televizijo ...«

Oprosti: Besedo povemo tistemu, ki smo ga prizadeli ali ga pomotoma poškodovali ali mu uničili kakšen predmet, npr.:

- oprosti, ker sem te užalil,
- oprostite, ker sem ***** (spustil *prdec*, *rignil* ...).

Oprostite rečemo v zgoraj naštetih primerih. Lahko tudi, če npr.:

- tikamo učiteljico.

Klemen Pograjc, 5. a

Lea Pergar, 7. b

Zaključna prireditev: Čisti zobje

V letošnjem šolskem letu smo se učenci 5. b razreda udeležili akcije Čisti zobje. Celo šolsko leto je ob naključnih dnevih prihajala v razred zobna asistentka iz ZD Zagorje. Preverjala je, kako redno in pravilno si čistimo zobe. Zelo smo se razveselili, ker smo bili na naši šoli zmagovalci. 26. maja 2016 smo se udeležili zaključne prireditve v hali Tivoli v Ljubljani. Z avtobusom smo potovali skupaj z zmagovalci OŠ Ivana Skvarče iz Zagorja. Najbolj smo bili veseli rajanja s skupino Čuki. Dobili smo tudi praktična darila.

Preživeli smo lep dan. Še naprej si bomo skrbno in redno umivali zobe.

Učenci 5. b

Jabolko

Jabolko dozorelo
se na vrh hriba je prikotalilo,
od tam imelo tako krasen je razgled,
da ostalo je brez besed.

Videlo je vse ptice,
vseh kraljestev je kraljice,
gledalo je tja ob reko,
kjer dekleta ogledujejo svojo obleko.

»O, kakšen razgled!
Ta svet je v toliko barv odet!
Nikoli še nisem videlo takih lepot,
nikoli še videlo takih dobrot.«

A dekle je mimo prišlo,
je jabolko pobralo,
v košaro položilo
in proti domu jo mahnilo.

Vesna Pikelj, 5. b

Tomaž Resnik, 6. a

Lara Lamovšek, 2. b

Moj zajček

Moj zajček je vesel,
nikoli strahu še ni doživel.

Jaz zelo rada ga imam,
čeprav ugrizne me v dlan.

Je res mehek in debel,
samo brikete rad bi imel.

Cel dan bi samo prespal,
če iz kletke bi ga ne dal.

Tako pa radi ga crkljamo,
da roke polne dlak imamo.

Upam, da zajček dolgo bo živel
in nas vse rad imel.

Lucija Jenko, 5. b

Matematika

Pri matematiki bila ocena je slaba,
oj, ljuba mama, to bo spet *galama*.
Treba se bo za mizo posaditi
in se matematične enačbe naučiti.

Mama slabo voljo stresa,
jaz pa vidim le nebesa –
kavč, daljinec, televizija
moja najboljša so partija.

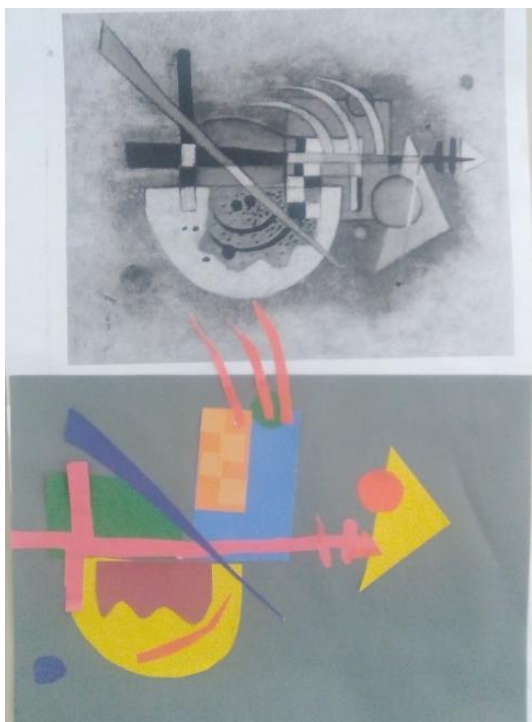
Zdaj bom res poslušal mamo,
da umirim malo to *galamo*,
za mizo se bom posadil
in se matematike pridno naučil.

Vsa družina bo vesela,
ker mama po hiši več ne bo grmela.

Nejc Ravnikar, 5. b

Lana Krapež, 7. b

Benjamin Rotar, 3. a

Naša hiša

Naša hiša je živa,
če v njej kdo prebiva,
mami, oči in jaz,
pa na postrehi še par klobas.

Hiša je živa,
če v njej muca prebiva
in miške lovi,
če ji naročiš: en, dva, tri.

Hiša je živa,
če v njej strah prebiva,
ki luno zakriva
in v postelji zaspi,
ko se mu zdi.

Nejc Arh, 5. b

Osamljeni deček

V rumeni hišici na vasi,
živel je deček že pred časi.
Lase imel je kakor štrene,
ki čez oči so mu visele.
Njegov pogled, strog in plašen,
vzbujal je občutek strašen.

Otroci vsi so se ga bali,
z njim se niso nič igrali.
Rok pa videl je to motovilo
in v srce ga je ganilo.
Odšel je kakor mož pogumni,
govoril je, kako so vsi neumni.

V resnici bil je le prestrašen,
deček majhen, siromašen.
Ko je spoznal ga malo bolje,
postal je čisto druge volje.
Zdaj prijatelja sta postala
in vsepovsod sta se igrala.

Nika Ravnika, 5. a

Leon Prašnikar, 7. a

Lara Grošelj, 8. b

Naša hiša

Naša hiša je polna, vesela
in včasih tudi debela.

Ima zeleno obleko
in rdečo trikotno streho.

Skozi belo okno mama gleda,
Ko ata boža muco soseda.

Vrata bela se bleščijo,
ko otroci se smejijo.

Vedno je veselo, tudi ko dežuje;
saj nas naša hiša varuje.

Zala Sešlar, 5. b

Lin Maselj, 7. b

Coprnica Zofka in tablični računalnik

Nekega prijetnega večera je moja prijateljica Zofka prišla pome in me odpeljala v čarobni svet domišljije.

Tam sem se zelo zabaval. Še posebej mi je bila všeč čudežnost tega sveta: čaranje. Všeč mi je bila tudi restavracija Čudež ter zabavišni park Zabava.

Ni pa mi bil všeč drugi zabavišni park. Ko sva vse pogledala, sem šel domov in sanjal o nenavadnih rečeh. Vedel sem, da je jutri moj rojstni dan in želel sem si, da bi imel zabavo. Za darilo sem si želel tablični računalnik.

Zabavo sem res imel, a darila mi ni nihče prinesel. Ko je bilo zabave konec, je coprnica Zofka pričarala darilo. V njem je bil tablični računalnik. Z njim sem se zabaval devet dni in devet noči.

Še vedno se rad zabavam, a ne tako dolgo.

Jaka Kovač, 5. a

Blažka Grošelj, 3. a

Moja prijateljica coprnica Zofka

Leteli sva naokrog in naokrog in kar naenkrat se je nekaj zabliskalo. Pristali sva na tleh.

Vstali sva in videli, da ni metle nikjer. Iskali sva jo ure in ure, a je nisva našli. Tam v ozki vasici sredi trave sva jo le zagledali. Uboga je ležala na tleh, vsa uničena. Prijeli sva jo v roke in se napotili k Zofkini prijateljici Mateji. Ona je znala popraviti vse, čisto vse metle. A kaj nama bo, ko je živila čisto na koncu tega kraja. Nato sva se spomnili, da onkraj gozda živi Olivija. Imela je tudi dve metli in zagotovo nama bo eno posodila. Prišli sva do nje in videli, da ima samo eno metlo. Povedala nama je, da ko se je zabliskalo, je tudi njeno metlo raztreščilo. A imela je še eno metlo in skupaj smo se odpravile do Mateje. Mateja je znala popraviti metlo, a je rabila zeleno mušnico. Brcale smo ob tla, naenkrat je priletela žoga in nam pokazala zelene mušnice. Odhitele smo do Mateje. Naredila je čudežen napoj. Nanesla ga je na metle in hopsasa so poletele v zrak. Ravno takrat se je nekaj zabliskalo, a se ni nič zgodilo. Tako smo bile vesele, da smo imele celo noč zabavo. Fotografirale smo se, jedle razne torte in kolačke.

Zjutraj smo se zbudile v toplih oblakih zgoraj na nebu. A tja so nas popeljale metle.

Hana Lazar, 5. a

Maj Kos, 7. b

Moja prijateljica coprnica Zofka

sodobna pravljica

Končno je zazvonil šolski zvonec. Jaz in coprnica Zofka sva veseli začeli uživati počitnice. Prišla sem domov, pozdravila mamó ter se odšla igrat k Zofki.

Zofka je imela čudežno ogledalo. Naravnost imenitno. Imenovalo se je Svet pravljič. Vsak dan sva spoznali kakšno pravljico. Videli sva že Rdečo kapico, kako nama je mahala, odšli sva v prečudovit gozd na obisk k sovici Oki, v tovarno čokolade, kjer sva se čokolade tudi do sitega najedli. Danes pa sem predlagala, da pojdeva k Anici in Jakobu. To je bila moja najljubša knjiga. Tudi pisateljica, ki jo je napisala, Desa Muck, se mi zdi najboljša. Tako sva jaz in Zofka na smrdeči metli odpotovali. Vmes sva videli krasne, pisane samorože, ki so leteli z nama. Ustavili sva se v deželi Nije pri Petru Panu.

Ker sva šli mogoče malce preblizu gusarjev, bi naju kmalu zvezali. Toda Zofka je zamahnila s palico in zgodilo se je obratno. Potovali sva in potovali, dokler nisva končno prišli. Takoj sem zagledala Anico, ki je plezala po drevesu in obirala češnje. Videla sem tudi Jakoba, ki je Anico prestrašeno čakal pod drevesom. Z Zofko sva se spustili nižje. Jaz sem skočila z metle in Jakoba prijazno vprašala, če se gre igrat z mano. Ko je Anica to slišala, je skočila z drevesa in rekla, da se gre tudi ona. Spoznali smo se in bili skoraj najboljši prijatelji. Vsak je povedal nekaj o sebi. Ko je Jakob povedal, da nima mame, se mi je močno zasmilil. Potem sem tudi jaz povedala, da nimam očka. Potolažili smo se in vse je bilo bolje. Počasi je bil čas, da se z Zofko odpraviva domov. Izmenjali smo si telefonske številke. Posloveli smo se in si obljubili, da se še vidimo. Na poti nazaj sem bila tiho ter razmišljala, kako je bilo lepo.

Ko sva prišli nazaj, sva se z Zofko poslovili. Prišla sem domov in mami povedala vse, od prve sekunde do zadnje. Nato sem z lepimi sanjami zaspala.

Nia Borštnar, 5. a

Martin Ferjančič, 7. a

Moja prijateljica coprnica Zofka

Zjutraj, ko sem vstal, sta se nad mano prikazali coprnica Zofka in njena metla. Zofka me je povabila v domišljijjski svet.

Odpravila sva se. Letela sva na metli. Zofka je rekla, da greva najprej obiskat prebivalce s čudne države Blebetalije, kjer vsi prebivalci vedno blebetajo, tudi ko spijo. S coprnico Zofko sva jim začarala zadrgo na ustih, ker so nama šli že na živce. Potem sva se odpravila v svet oblakov. Oblaki so bili iz papirja, lesa, kovine, nekateri tudi iz blaga. Coprnica je rekla, da jih bo vse spremenila v dim in jih posesala s sesalnikom. Metla je dejala, da pozna svet sladkarij. In odpravili smo se še tja. Tam je bilo vse iz sladkarij. Potoki so bili iz tekoče čokolade, drevesa iz lizik in še bi lahko naštevali. Takrat je bila zima in z neba so padali bonboni. Zofka je rekla, da gremo v vesolje na planet Abra-ka-dabra. Najprej sem na tem čudnem planetu videl mačko z rogovi ovna, račjim kljunom in račjimi nogami. Takrat je prišel neki prebivalec, ki je imel za glavo računalnik, za ušesa dva zvočnika, za telo pa umetni kamin, ki je bil prižgan. Vse je bilo čudno, dokler čaravnica ni predlagala, da gremo domov. Jaz sem se strinjal s tem, ker sem preživel dovolj čudnih in zanimivih stvari.

In tako smo se odpravili domov. Metla se je postavila v kot, coprnica je zlezla v omaro, jaz pa od utrujenosti direktno v posteljo počivat.

Klemen Pograjc, 5. a

Neža Sešlar, 8. b

Morda tudi muce

Morda tudi muce
imajo babice,
da jim predejo
in mijavkajo uspavanke,
kadar mačje mamice
miške po polju lovijo,
da potem site muce lažje zaspijo.
Tudi naš muc in muca
lažje zaspita,
ko si miško ulovita.

Klavdija Robavs, 5. a

Gašper Jerman, 7. a

Beti Martinčič, 3. a

Oprosti

Nekaj pičilo je Tončka,
saj dobil ni mojega balončka.
Skače, kriči in trmari,
da težko ga kdo ustavi.
Nekaj grdega na uho mi reče,
a prav hitro stran steče,
za drevo se skrije,
zdaj ura že tri odbije.
To je čas, ko mama pride,
Tončku pošteno uho navije.
Tonček reče mi oprosti,
to njegove so novosti.
Nikdar več tega ne stori,
zdaj srečni smo vsi.

Nia Borštinar, 5. a

Nagrada mi je bila hvaležnost

Pred nekaj meseci sva šla jaz in moj brat Alen k moji babici Valburgi in dedku Tonetu.

Ko sva prišla, sta bila oba zelo vesela. Babica nama je ponudila čaj in piškote. Čez nekaj časa pa se je spomnila, da ima čez pol ure zdravnika v Zagorju. Ker babica nima vozniškega dovoljenja, jo vedno pelje dedek. Potem pa se je spomnila, da sva pri nji Alen in jaz. Ni vedela, kaj naj stori, zato je že hotela poklicati sosedo, da naju pride popaziti.

Ko je že klicala, sem se spomnila, da sva z Alenom lahko sama doma in da jima pospraviva in skuhava kosilo. Nisem povedala Alenu in tudi babici ter dedku ne. Rekla sem: »Babi, z Alenom sva lahko tudi sama doma.« Ko je to slišala, je prekinila in še enkrat vprašala, če sva res lahko. Pokimala sem ji in rekla: »Saj veš, da sva doma velikokrat sama, ker sta oči in mami v službi.«

Babica je bila zelo vesela. Oblekla se je in naju opozorila, da se ne smeva igrati z ognjem. Prikimala sva ji in babica ter dedek sta šla iz hiše.

Ko se je njun avto odpeljal, sem Alenu povedala svoj načrt. Potem pa sva se lotila dela. Alen je začel pospravljati hišo, jaz pa sem se lotila kuhanja. Po nekaj urah sta babica in dedek prišla domov. Ko sta prišla, je bila hiša pospravljena in kosilo na mizi.

Prišla sta v kuhinjo in ko je babi na mizi zagledala kosilo in pospravljeno hišo, je bila zelo vesela. Še kar nekaj dni je govorila, kako pridna vnuka ima.

Maja Joger, 6. a

Lisjak in zajec

Sonce je ušlo in lisjak se je prebudil. Bil je zviti in zloben, prav tako kot njegov oče. Na istem hribu pa je živel tudi zajec, ki je bil pošten kot njegov oče.

Lisjaku je zakrulilo v želodcu: »Ojoj, kako sem lačen, na tem hribu živi še en zajec, hmm, kar njega bom pojedel.« Zajec je prišel iz svoje luknje in začel je jesti regrat. Za njim pa se je približal lisjak: »Hej, zajec, kako si? Veš, malo sem osamljen, pridi se igrat k meni domov.« Zajec se je ustrašil. »O, ti si, lisjak. Seveda se bom igral s tabo,« je rekel zajec in že sta se odpravila v lisičji dom. Zajec je po poti razmišljal, zakaj ga je lisjak povabil domov. Naenkrat se je spomnil, da je njegov oče pojedel njegovega. Ugotovil je, da ga noče pojesti. Že sta bila pri njegovi hiši. »Kar vstopi, zajec,« je dejal lisjak. Zajec je plaho vstopil in zagledal lonec vrele vode.

Zdaj se je lisjak pripravljal, da ga porine noter. Zajec ga je videl in se umaknil, lisjak pa je padel najprej v lonec. Zajec je hitro odskakljal domov.

Zajec se je naučil, da jabolko ne pade daleč od drevesa.

Leon Prašnikar, 7. a

Alja Kos, 9. a

Miška in volk

Nekoč je živela miška, ki je rada grizljala sir. Nekega dne se je odločila iti po sir k sosednji kmetiji.

Na poti do tja je srečala volka. »Imam pa srečo, čeprav ni veliko,« je rekel. »Kako to misliš?« ga vpraša miš. »Že cel dan stradam in čeprav nisi velika, boš pomirila mojo lakoto za nekaj časa.«

»Oh, dragi volk, tudi jaz sem lačna. Zato me, prosim, pusti še nekaj časa pri življenju,« se je poskušala izmuzniti miška. Volk je nekaj časa tuhtal, nato pa dejal: »Naj ti bo.« Miška se mu je zahvalila in odskakljala naprej. Med tem časom je volk pripravil past zanjo. Šel je po malo sira za vabo in past za miši. Past je postavil na tla, nanjo dal vabo in jo prekril z listjem. Miške še dolgo ni bilo nazaj. Bil je preveč lačen, da bi jo čakal, zato se je lotil sira. Takoj ko je prijel sir, ga je mišja past uščipnila do krvi. Zatulil je in zbežal.

Volka še danes boli ta prst. In kdo ve, če se bo sploh še prikazal.

NAUK TE ZGODBE: Kdor drugemu jamo koplje, sam vanjo pade.

Lea Pergar, 7. b

Jožko Pogačar, 9. b

Božično jutro

Na božično jutro tam v daljavi,
so otroci igrali nogomet in se smejali.
Ampak ta smeh ni trajal dolgo,
nekdo je brcnil žogo, ki je priletela v
okno.
Črepinje stekla so ležale na tleh,
otroku so se solze nabirale v očeh.

Gašper Jerman, 7. a

Jon Pišek, 9. a

Miška in volk

Nekoč je živel volk. Bil je zelo samovšečen, vzvišen, požrešen in nadut. Pred ostalimi živalmi se je hvalil: »Ve ste vse po vrsti neumne, jaz pa sem pameten.« V istem gozdu pa je živela miš, ki je bila zelo pametna. Nekega jutra se je zbudila zaradi hrupa. Pogledala je ven in zagledala volka, ki je na ves glas tulil. Miš ga je vprašala: »Kaj pa počenjaš tako zgodaj zjutraj?«

Volk ji je odgovoril: »Tiho, ti malo mišje ščene!«

Volk je miško prizadel. V njeni glavi pa se je skoval načrt. »Hej, volk! Izzivam te na dvoboj. Kdor prvi pride do človeške vasi, zmaga.«

Volk je rekel, da se strinja. Bil je nepošten in že je začel teči. Miš pa ni šla za njim, samo stala je tam. Naš volk pa je že bil pri vasi. Naenkrat se je zaslišal glasen pok. Volk je bil ustreljen, mala miška ga je ukanila.

Torej, lastna hvala se po blatu valja.

Leon Prašnikar, 7. a

Luka Polc, 9. a

Jožef mrož v Planici

Jožef Mrož je v Planici,
v ribo se zaljubi tam,
na njegovo veliko srečo,
je nekje bil z ribo sam.
Bil sodnik je smučarskih poletov,
tam je b'lo veliko kmetov.
Vriskajo in Zdravljico pojejo,
Petru Prevcu skakalcu našemu.
Mrož ljubi ribi reče:
»Peter Prevc je naš junak,
vsi navijamo za njega,
saj je velik korenjak.«
Riba ga pogleda in odvrne mu:
»Dragi moj mrož,
ki rad greš v Portorož,
piši, riši kar želiš,
pazi le na Petra,
da najboljšo oceno mu dodeliš.«
Pazil bom na to, draga moja,
ljubim te zelo, ker nisi samosvoja.
Peter Prevc je naš junak,
zmaguje po vsem svetu,
ker rad je beljak.

Klara Lavrin, 6. a

Julija Ferjančič, 9. b

Katja Sirk, 9. b

Tana Trampuž, 9. b

Jožef Mrož v Planici

Včeraj v nedeljo je Jožef Mrož odšel v Planico. Bil je napovedovalec skakalcev. Bil je vznemirjen, saj je ves mesec vadil lepo izgovarjavo različnih jezikov.

Ob deveti uri zjutraj se je začelo. Navijači so bili pripravljene. Vzdušje je bilo fantastično.

Jožef Mrož je v roke prijel mikrofon. Poskušal je povedati vsaj en stavek, a bila je tišina. Očitno je izgubil glas. Po mikrofonu se je slišalo samo kašljanje in hripava sapica. Bila je velika skušnjava. Uredniki so hitro našli novega napovedovalca. Ta je seveda imel glas. Jožef Mrož je odšel s prizorišča. V hišici, kjer so se skakalci pripravljali, da bodo skočili, si je skuhal čaj z medom. Nič ni bilo bolje. Pojedel je pet tablet, a iz njegovih ust ni bilo nič slišati. Ko je že obupal nad svojim glasom, se je usedel med tribune in gledal. Ko je poslušal novega napovedovalca, si je mislil: »Precej bolje govori jezike od mene.« Ko so videli zadnji polet Petra Prevca, se je Jožefu glas povrnil. Seveda je bil on vesel, ostali pa ne.

Vsem je rekel, da bo naslednje leto on napovedoval, da bo njegov glas ves čas prisoten in da bo izgovarjavo tujih jezikov še boljša, kot je bila to leto. Najprej mu nihče ni verjel, a čez eno leto so se vsi čudili. Jožef Mrož je izpolnil svojo zaobljubo.

Neža Juvan, 6. a

Mojca Anžlovar, 8. b

Starček

Med nami živi starček,
preplašen in osamljen
upajoč strmi v poletno nebo,
išče zvezdo, ki rešila ga bo.

Ta ostareli starček živi,
ravno pred našimi očmi.
O sreči in toplini sanja,
okolica pa ga preganja.

Na nebu tisoče zvezd zažari
a starček le v eno strmi –
zvezdo svetlo sredi neba,
ki rahlo upanje mu da.

Starčku željo je izpolnila,
polarni mraz v srcu
mu v poletje spremenila,
voljo do življenja povrnila.

S starim mačkom
v majhni hiški zdaj živi,
pesmi piše,
a še vedno pogreša družbo ljudi.

Ajda Drnovšek, 6. b

Lutka v izložbi

Včeraj sem srečala deklico,
ki je opazovala lutko v izložbi,
gledala v njene lepe oči,
in si želela, da njeno lepoto dobi.

Lutka je imela čudovite lase
in prečudovit nos,
a deklica se je spraševala,
le zakaj sama takšna ni postala.

Kmalu je postala jezna,
nase – ker se zave,
da lepota je *brezvezna*,
da le iz izložbe vate zre.

Deklici se rahlo nasmejim,
z očmi ji potrdim,
da prava lepota živi med živimi ljudmi.

Daša Pistotnik, 6. b

Klemen Šuštar, 9. b

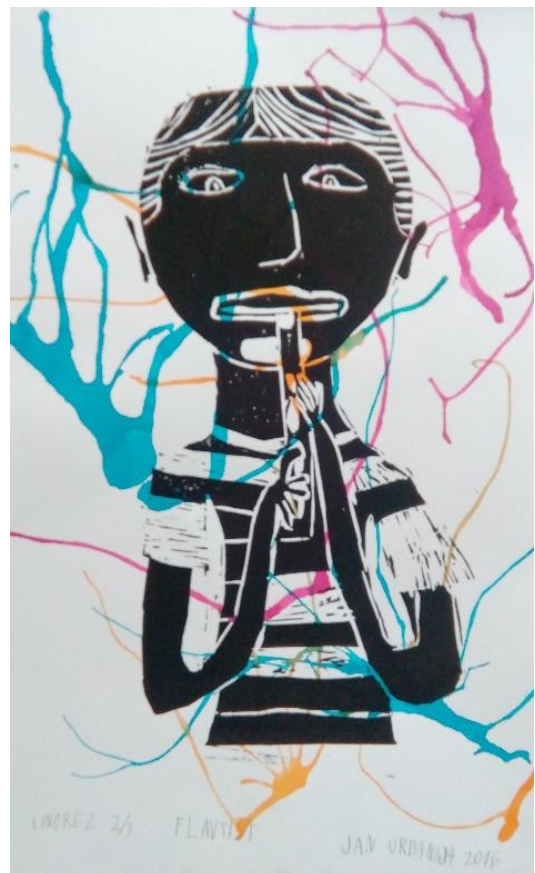
Zamešana pravljica

Nekoč pred davnimi časi je za tremi gorami, sedmimi rekami in za devetimi kraljestvi stal srhljiv temačen gozd. In tam je živela Trnuljčica. Bila je oblečena v siromašna oblačila in doma je imela čisto malo hrane.

Na drugem koncu sta pa živela Janko in Metka. Živela sta v ogromnem kraljestvu, oblečena sta bila v prečudovita oblačila, hrane sta imela še preveč. Nekega dne pa je Trnuljčica šla poiskati denar za svojo družino. Naletela je na sedem kozličkov. Vprašala jih je: »Morda veste, kje bi našla nekaj denarja?« Kozlički so ji odgovorili, da na drugi strani, in nato so zbežali, saj jih je lovil volk. Trnuljčica ni vedela, kaj pomeni na drugi strani. Pa je šla čisto po sreči iskat denar na drugo stran.

Tisti čas pa sta starša Metke in Janka pripravljala gostijo, povabila sta 12 vil, ampak ene nista povabila, zato se je ta hotela maščevati in zagrozila otrokoma nekaj strašnega. In res, točno tako se je zgodilo: njuno kraljestvo je postalo zapuščeno in tudi drugi vaščani so umrli. Ravno takrat pa sta prišla mimo princesa in princ. Ko sta videla, kako sta Janko in Metka mrtva ležala na tleh, sta ju poljubila in kar naenkrat sta spet oživela. Kraljestvo se je spet prebudilo in vse je bilo spet po starem. Janko in Metka sta se poročila s princem in princeso. Takrat pa je prišla tudi Trnuljčica in ko sta jo Janko in Metka videla, kako je bila oblečena, sta jo vprašala, če želi ostati pri njih. Trnuljčica je seveda prikimala. In vsi so živeli srečno do konca svojih dni.

Anja Kos, 6. a

Jan Urbanija, 6. b

Mamin čudežni mešalnik

Na koncu ulice je stala hiša in v njej je živel revna družina, mama s tremi otroki. Bila je ločena in brez poklica. Doma je imela čisto malo stvari, ampak najbolj se ji je zdel pomemben mešalnik.

Ker so bili otroci še majhni, niso mogli pojesti velikih kosov. Zato je mama vedno pripravila zmešano jabolko. Otroci so jo oboževali. Nekega dne, ko je hotela zmešati jabolko, mešalnik ni hotel vžgati. Mama je pri sebi v strahu rekla: »O, ne, kaj bom pa sedaj?« Pogledala je v svojo denarnico: »Imam samo dva evra, ne morem si privoščiti, da bi kupila nov mešalnik.« Ampak vseeno je šla v trgovino. Prodajalca je vprašala: »Imate morda kakšen mešalnik za dva evra?« Prodajalec se je zasmejal: »Dva? Saj se šalite, kajne?« Mama se je obrnila in žalostno odšla skozi vrata trgovine. Takrat pa je prodajalec zavpil: »Stojte! Morda vam pa lahko dam mešalnik za dva evra.« Mama se je obrnila in z zanimanjem sledila prodajalcu. Prodajalec ji je pokazal mešalnik in rekel: »Tale mešalnik vam lahko dam zastonj, samo napoto nam dela.« Mama je vzela mešalnik in odšla domov. Ko ga je hotela vklopiti, je mešalnik sam vzel jabolko in začel mešati.

Od takrat naprej je imela mama najboljši mešalnik na svetu, saj je lahko mešal tudi najtrše stvari.

Anja Kos, 6. a

Jan Urbanija, 6. b

Nana Pavšek, 7. b

Slovenka raziskuje Evropsko unijo

Nekje v Evropi ... v majhni državi Sloveniji je živel deklica z imenom Tina. Hodila je v sedmi razred osnovne šole in zelo rada je brala in brskala po spletu o različnih državah Evrope.

V šoli so se veliko učili tudi o Evropski uniji. Sprva ni vedela, kaj to sploh je, vendar je kmalu izvedela precej veliko podatkov, kar ji je bilo res všeč. Ker je želela izvedeti še več, je kot ponavadi odšla v knjižnico in si izposodila nekaj knjig na temo Evrope in Evropske unije. Pobrskala je še po spletu in se zamislila. Razmišljala je o tem, kako lepo bi bilo potovati po Evropi in spoznavati te različne države, kulture, verstva, ljudi. Iz dneva v dan je razvijala svoje misli. Pregledovala je izposojene enciklopedije. Kar naenkrat pa iz debele knjige skoči Pika Nogavička. Prijela jo je za roko in vprašala: »Želiš z mano po Evropi?« Odgovorila ji je, da si tega najbolj želi. Zamislila sta in že sta leteli in se vrteli po nebu. Pristali sta v glavnem mestu Francije. V Parizu. Tina kar ni mogla verjeti, da je v Franciji. Biti tu si je želela že dolgo časa. Pika je Tino lahkih nog popeljala po mestu. Ogledovali sta si le najlepše predele tega mesta zaljubljenec. Dovolj od blizu sta si ogledali Eifflov stolp, ki se je božansko dvigoval proti nebu. Tedaj se je Tina spomnila, da je pred prihodom Pike prebirala o zgodovini tega stolpa.

Mogoče se ji vse le sanja ali pa se ji trenutno uresničujejo najlepše sanje? Je knjiga razumela bralčeve misli in poklicala Piko Nogavičko na pomoč, da nadobudni deklici pokaže zaklade Evrope? Vse je le velika uganka. Pika je deklico Tino popeljala naprej raziskovat Evropo. Tina je zaprla oči in pričakovala še večje presenečenje. Dekleti sta potovali in potovali, ko sta prišli do kraja ob morju. Ko je deklica odprla oči, ni Pike nikjer videla. Pred očmi pa je zagledala malo morsk deklico. Ta jo je popeljala po številnih evropskih morjih. Tako je Tina videla vsa bogastva morja. Ko sta prišli do površja, sta se vedno ozrli okoli in videli sta zanimive zgradbe in ljudi. Videli sta celo proslavo ob dnevu Evrope. Tina je resnično doživljala svoje sanje. Nikoli si ni mislila, da se ji bo kaj takega uresničilo.

Neža Juvan, 6. a

Deklica se je po vseh dogodivščinah torej udeležila še prireditve ob dnevu Evrope v Bruslju. Zdaj je poznala vsa glavna mesta Evropske unije, znamenitosti, najlepše pokrajine, kulturo različnih skupnosti ljudi ... Z liki iz ljudskega izročila in pravljicnimi junaki znanih evropskih pisateljev je potovala po Evropi. Obljubila si je, da bo, ko bo odrasla, potovala v še več evropskih držav ter srkala iz širine ljudske zakladnice in sodobnega sveta.

Nives Moneta, Ana Lavrin, Anea Klopčič, Žana Grabnar, 7. a

Moj čudež v prestolnici Evropske unije

Nekoč, nekje ... V majhni državi sredi Evrope, v Sloveniji je živela deklica. Imela je vse, kar si je želela, vendar njeni starši niso imeli časa zanjo. Ves čas so bili namreč v službi, tudi ko so bili doma, niso imeli časa zanjo. Kupovali so ji vse, čeprav si tistega ni zares želela. Vse, po čemer je hrepenela, je bilo potovanje. S starši nikoli niso potovali, saj niso imeli časa, vendar so bile to njene sanje. Ta deklica sem bila jaz, Sara.

V našem kraju je bila turistična agencija, ki je otroke vsak mesec odpeljala na izlet v različne države po Evropi. Nekaj časa sem odlašala, vendar sem starše nazadnje le vprašala: »No, saj vesta za turistično agencijo nekaj ulic stran, kajne? Zelo si želim oditi z njimi na izlet.«

Starša sta se spogledala in odgovorila, da se morata pogovoriti na samem. Čez nekaj časa sta prišla nazaj in mi povedala, da lahko grem. To sem od njiju tudi pričakovala, saj se vedno strinjata.

In prišel je čas, da sem se odpravila na izlet v Bruselj. Poslovala sem se od staršev in skupaj z ostalimi otroki odšla na avtobus. Pomahali smo v slovo, nato pa smo se odpeljali do letališča. Vkrkali smo se na letalo in že čez nekaj ur prispeli na bruseljsko letališče. Namestili smo se v hotelu, nato pa smo si lahko sami ogledali okolico hotela in bližnje trgovine.

Ker se z otroki, ki so bili z mano, nisem rada družila ali pogovarjala, sem se odločila, da grem sama malo okrog. Pogledala sem na zemljevid, ki smo ga dobili, da bi se lažje znašli, če bi se slučajno kdo izgubil.

Naenkrat pa zaslišim glas, ki mi govori, če me lahko nekaj vpraša. Obrnila sem se in zagledala deklico, staro približno toliko kot jaz. Vprašala me je: »Oprosti, mi lahko poveš, kje je hotel Brussels?«

Spomnila sem se, da je to hotel, v katerem bivamo mi. Odgovorila sem ji, da sem tudi jaz nastanjena v tem hotelu, zato ji lahko pokažem pot do tja. Veselo mi je prikimala in me vprašala po imenu. Izvedela sem, da ji je ime Jacqueline in da prihaja iz Francije, natančneje iz glavnega mesta, Pariza.

Kmalu sva prispeli v hotel in se dogovorili, da se dobiva čez deset minut pri vhodu. Jacqueline je namreč morala povedati svoji vodji, da je prispela nazaj v hotel.

Minilo je deset minut in že sem jo čakala pri vhodu. Zamujala je že tri minute in mislila sem že, da je ne bo, vendar je pritekla po stopnicah in se mi opravičila, ker je malo zamudila. Odgovorila sem ji: »Nič hudega. Pojdiva zdaj ven.«

Prikimala je in odšli sva. Usedli sva se na klopcu ob drevesu in se pogovarjali. »Torej, od kod prihajaš? Kaj te je prineslo v Bruselj?« me je vprašala. »Iz Slovenije sem. V Bruselj sem prišla na izlet s turistično agencijo.« »Slovenija, torej. Mislim, da sem že slišala za to državo ... Seveda, dedek mi je pripovedoval, da je tam živel, ko je bil majhen. Poznam tudi vašo himno, Zdravljico. Dedek jo posluša ob vsakem vašem prazniku, saj se s tem spominja svojih otroških dni v Sloveniji. Zdi se mi, da ima vaša himna velik pomen. Govori namreč o dobroti in pravičnosti. V njej pa odmeva tudi strpnost do ostalih ljudi. Prešernovi verzi imajo res ima globok pomen.«

»Oh, res veliko veš o naši himni. Žalosti me, da jaz tega ne morem povedati za Francijo, saj ne vem nič o njej, njeni himni in ostalih znamenitostih.«
»Ne skrbi, Sara, z veseljem ti bom povedala o vsem. Ime naše himne se glasi Marsejeza. Je zelo veličastna, ampak tudi bojevita. Ne vem, če si že slišala za geslo francoske revolucije. To je svoboda, enakost, bratstvo. Če želiš, ti lahko našo himno predvajam prek telefona?«

»Seveda, to bi bilo odlično,« sem odgovorila.

Po poslušanju njihove himne sem se počutila drugače. Res se razlikuje od naše.

»Kaj pa je tebe prineslo sem?« sem jo vprašala.

Odgovorila mi je, da je to dolga zgodba in da mi bo povedala naslednjič, saj mora zdaj nujno v hotel.

Pospremila sem jo do njene sobe in ji pustila svojo telefonsko številko, da me bo lahko naslednji dan poklicala. Posloveli sva se in odšla sem v svojo sobo. Razmišljala sem, kako se je moje življenje obrnilo. Zdaj imam prijateljico, ki ji lahko zaupam. Želim si, da bi to trajalo večno. Že čez nekaj časa sem zaspala. Prebudil me je glas naše vodje Mateje. Bila sem zelo utrujena, zato še nisem hotela iz postelje. Mateja mi je začela očitati, da smo v Bruslju zato, da bi si ogledali »glavno mesto« Evropske unije, spoznali njegovo zgodovino, znamenitosti, ne pa da bi poležavali v hotelu. Ker je nisem želela več poslušati, sem odgovorila, da bom pripravljena čez dvajset minut. Naročila mi je še, naj pridem na zajtrk, ko bom urejena, nato pa odšla iz sobe.

Takoj sem preverila telefon, če imam slučajno kakšno sporočilo ali neodgovorjen klic, vendar še ni bilo ničesar. Ura je bila šele sedem zjutraj. Prešinila me je zamisel, da bi se ulegla nazaj v posteljo in zaspala za še vsaj kakšni dve uri, vendar to ni bilo mogoče. Uredila sem se, zaklenila sobo in odšla na zajtrk. Ker se mi ni dalo hoditi po toliko stopnicah, sem se odpeljala z dvigalom. Bila sem že malo pozna za zajtrk, a na srečo tega ni nihče opazil.

Po zajtrku nam je vodja dala navodila za naprej. Povedala nam je, da se bomo naučili nekaj o zgodovini Bruslja. Odkar sem spoznala Jacqueline, me to ni več zanimalo. Nikoli še nisem imela takšne prijateljice. Ker sem toliko razmišljala o tem, sem preslišala polovico stvari, ki so jih povedali, vendar mi ni bilo žal, saj sem bila prepričana, da bom to lahko kdaj drugič nadoknadila.

Dopoldne sem torej preživela v družbi ostalih otrok, ki so se udeležili izleta. Komaj sem čakala popoldneva, ko bom lahko spet s francosko deklico. Končno je bilo konec »predavanja«.

Vsi smo odšli v svoje sobe. Ravno v trenutku, ko sem vstopila v sobo, mi je zazvonil telefon. Bila je Jacqueline.

Neža Sešlar, 8. b

»Živijo, Sara! Klicala sem te že trikrat, prišla sem potrkat na vrata tvoje sobe, a ni bilo odziva. Kje si?«

»Oprosti, imeli smo neko predavanje o zgodovini Bruslja. Saj veš, morala sem iti.«

»Oprosti ti meni, nisem vedela. No, saj je v redu. Imaš zdaj čas?«

»Seveda, se dobiva tam, kjer sva se včeraj?«

»Čez deset minut,« je rekla in odložila telefon.

Deset minut je bilo mimo in sedeli sva na klopci ob drevesu, tako kot prejšnji dan. Pogovarjali sva se.

Spet sem jo vprašala, zakaj je prišla v Bruselj.

Odgovorila mi je, da se bo to, kar mi bo povedala, mogoče slišalo smešno. Prikimala sem ji, kot znak, da mi lahko pove in se ne bom smejala. In začela je govoriti.

»Že dolgo rada berem pravljice. Že kot majhna deklica sem se znala vživeti v pravljичne junake. Počutila sem se, kot da se mi dogaja enako kot njim. Najraje sem brala zgodbo o povodnem možu in lepi Žanetki in še vedno jo imam rada. Preberem si jo večkrat in nikoli se je ne naveličam. V Bruselj sem prišla podobno kot ti, s turistično agencijo. Starša sem prepričala, da si želim iti na počitnice. Sem sem prišla, ker tu lahko v miru razmišljam. Zelo si želim postati pisateljica. Zato sem tu. Da bi dobila navdih za pisanje.«

Neža Sešlar, 8. b

»Tega pa nisem pričakovala. Vendar je to odlično! Biti pisateljica ... Tudi mi imamo zgodbo o povodnem možu. Lahko najprej slišim vašo?«

Nika Hodak, 7. b

»Seveda. Kot sem ti povedala, naslov je Povodni mož in lepa Žanetka. Ona je bila lepo kmečko dekle. Vanjo pa je bil zaljubljen povodni mož, zato jo je ugrabil in odpeljal v svoj prelepi grad, globoko pod morje.

Nataknil ji je zlat obroč in jo priklenil na verigo. Lahko se je sprehajala daleč po morju, vendar ni mu mogla uiti. Vedno se je morala vrniti nazaj. Nekega dne je srečala lepega princa in zaljubila sta se na prvi pogled. Obljubil ji je, da jo bo rešil povodnega moža. Deklica je hrepenela po svobodi, očetovem domu. Verovala je, da jo bo princ rešil. In nekega dne se je to res zgodilo, ljubezen je premagala vse. To je naša zgodba. Kot si lahko slišala, sporočilo vsebuje neprecenljive vrednote.«

»Naša je nekoliko drugačna, njen naslov je O povodnem možu. Zgodba govori o dečku, ki ga povodni mož odpelje v svoj grad, tudi pod morjem. Deček hrepeni, joče po domu, vendar se ga povodni mož ne usmili. Odpelje ga je v prvo sobo, kjer deček joka po domu. V drugi, srebrni sobi, joče po bratih in sestrah. Odnese ga v tretjo sobo, ta je zlata. Vendar dečku ni všeč, joka po materi in očetu. Povodni mož spozna, da bogastvo ni material, ampak družina in dom. Končno dečka odpelje nazaj na kopno in mu pusti veliko zlata.«

Nika Trebušak, 7. b

»No, malo pa je podobna naši. Tudi v vaši zgodbi junak hrepeni po domu in družini. In čuti, da ni svoboden, da je tudi zlata soba samo kletka,« mi je odgovorila.

»Kakšno pa je tvoje življenje ...,« me je še vprašala.

In najin pogovor je tekел še dolgo časa. Dobili sva se tudi naslednji dan. Veliko sva že vedeli ena o drugi.

Napočil pa je dan, ko se je naš izlet bližal koncu. Težko se je bilo posloviti od Jacqueline, vendar sem se morala. Obljubili sva si, da bova ohranjali stike in da se bova še kdaj videli. Poslovili sva se in odšli vsaka proti svoji domovini. Potočila sem nekaj solz in prepričana sem, da jih je tudi ona.

Ko se danes spominjam vsega tega, na to še vedno gledam kot na čudež; spoznala sem osebo, ki mi je polepšala življenje. Je moja najboljša prijateljica. Še vedno. Ravno pred mesecem dni sem jo obiskala v Parizu. O tem, kaj vse mi je povedala o Schumanovi deklaraciji in nastanku Evropske unije, pa vam zaupam naslednjič.

Ana Lavrin, 7. a

Nives Moneta, 7. a

STARA VIOLINA

Učitelj glasbe me podaril je majhni deklici,
talentirana je bila,
a po vojni je doma pomagala,
saj družina je komaj shajala.
Deklica pa bi igrati morala.

Zdaj ne več majhna deklica,
s sabo me je vzela,
ko se je preselila.
Težko je bilo,
a glasba jo je naučila,
da naj se spomni srečnih dni
in na staro violino naj zaigra.

Ko je deklica name zaigrala,
sem se spet srečno počutila,
saj sem včasih že mislila,
da me je zapustila.
A me je vedno znova razveselila,
ko mi je pokazala,
da me nikoli ne bo pozabila.

Ko je čas prišel,
me je podarila
svoji mladi vnukinji
in ji rekla,
da naj ponosna bo,
da živi v Evropski uniji,
da lahko prosto teče in se zabava,
ne da bi v strahu trepetala.

Če med vojno
moj zven bi slišali,
me ne bi prepoznali.
Takrat otožna sem bila
zaradi vseh grozot sveta.
Zdaj pa spet vesela sem
in ponosno igram —
v svetu brez grozot
dobro se imam.

Lana Krapež, 7. b

Nika Ravnikar, 7. a

Patricija Smrkolj, 7. b

Zaklad

Zaklad? Kaj je to – zaklad?
Je to roža? Morje? Ali žoga?
Kaj pomeni zaklad tebi, meni, njemu?

Ali se zaklad sploh da najti?
Ga lahko primeš, nosiš?
Zame je na svetu samo en zaklad.

Največji zaklad na Zemlji je mama.
Mama, ena sama. Nežna, ljubeča.
Iz dneva v dan vse lepša in lepša.

Mama zate skrbi odkar si prijokal na svet,
pa do takrat, ko boš kar naenkrat,
nekega dne, brez pozdrava, šel z doma.

Mama bo jokala, zelo jokala.
Morda je več ne vidiš nikoli, nikdar več.
Ostali bodo spomini na tvoj stari dom.

Zato je mama eden in edini zaklad.
Ima te rada in vedno je s tabo.
A ko nekega dne odide, je ne boš videl nikoli več.

Lea Pergar, 7. b

Nives Ojstršek, 3. a

Mark Grden, 6. a

Danes za boljši jutri

Maša in Klara sta sestri in se dobro razumeta. Radi imata naravo in svoj planet. Skrbita za to, da bo vsak jutri še boljši.

Njuni starši poskušajo kupiti kar se da največ izdelkov iz Slovenije. Mašina in Klarina družina je doma blizu kmetije, zato jim ni treba v trgovino hoditi pa sadje, zelenjavo, meso in druge izdelke. Izdelki s kmetij so veliko bolj kakovostni kot na kilometre dolgo uvoženi izdelki iz tujih držav. Ko Maši in Klari oblačila niso več prav, jih podarijo Rdečemu križu ali pa svojim znancem in jih ne odvržejo.

Sestri radi tudi veliko ustvarjata, zato vedno iz česa starega, kot so na primer odpadki, naredita kaj novega in uporabnega. Vse ideje najdeta v različnih revijah. Ko revije prebereta, jih po navadi posodita svojim prijateljicam ali pa časopise in revije zbirata in jih nato odvržeta v zbiralnik za star papir.

Anja Kos, 6. a

Doma na vrtu Mašine in Klarine družine gojijo tudi veliko zelenjave, tako jim ni treba solate in ostale zelenjave kupovati v trgovini. Kadar imajo Mašine ali Klarine prijateljice rojstni dan, poskusita čim več izdelkov narediti sami. Sestri zdaj že skupaj kujeta nove načrte za mamin rojstni dan, komaj že čakata, da bosta spet ustvarjali. Svoji mami bosta podarili voščilnico in ostale izdelke, za piko na i pa bosta na bližnji travnik odšli nabrat lep šopek rož. Namesto da bi puncici odšli v cvetličarno, bosta odšli na travnik, saj je tam veliko lepih rož, s katerimi bosta razveselili mamo.

Sestri bosta vedno imeli radi naš planet in skrbeli za še boljši jutri, seveda bosta k temu spodbujali še druge prijatelje in prijateljice.

Nives Moneta, 7. a

Sergej Mišakov, 2. b

Vrednote za boljši jutri

Tanja Stanko, 6. a

Živimo v sodobni družbi, v kateri prevladuje razcvet potrošništva. Po drugi strani smo priča nizki stopnji stanja duha in razvrednotenju človekovega dostojanstva. Hkrati opažamo zelo neenakomerno, nepravično porazdelitev dobrin in svetovnega bogastva. Peščica ljudi v svetovnem merilu razpolaga z veliko večino bogastva, na drugi strani pa mnogo ljudi umre zaradi revščine, lakote.

Potrošništvo se je razširilo na zelo varljiv način. Pogosto smo priča raznim oglaševanjem, ki nas nenehno prepričujejo, kaj vse potrebujemo. Dejstvo pa je, da za dostojno življenje ne potrebujemo mnogo materialnih dobrin, pač pa več dobrih odnosov med ljudmi. Mnogokrat nasedemo oglasom, da nekaj potrebujemo, čeprav si tega le želimo. Človekove želje so neomejene, zato jih moramo s premislekom omejevati, sicer pademo v zanko potrošništva.

Ena izmed rešitev je tudi v ozaveščanju drugih o pasteh potrošništva. Morali bi biti bolj sočutni, solidarni, zmerni. To bi lahko dosegli tudi tako, da bi že starši vzgajali otroke v tem duhu. Če bi bili otroci deležni takšne vzgoje, bi tudi oni prenesli to na druge.

Zavedati bi se morali tega, da sreča ni v materialnih dobrinah, pač pa v lepih medsebojnih odnosih. Truditi se moramo za skupno dobro, ne le vsak zase. Prizadevati si je treba za pravično porazdelitev materialnih dobrin in hkrati tudi ne pozabiti na nematerialne potrebe drugih ljudi, predvsem otrok in starostnikov, ki so premnogokrat lačni topline, ljubezni. Vsak je poklican, da si prizadeva za dobro. Vrednost imajo ponavadi drobne pozornosti, ki jih naredimo z veliko ljubeznijo. Tako kot je dejal Mali princ: »Bistvo je očem prikrito.«

Tadej Zupančič, 7. a

Patricija Ravnikar, 6. a

Poskusna vaja prve pomoči

Bilo je prejšnji četrtek. Z ekipo prve pomoči smo imeli priprave za svetovno prvenstvo in kot že enkrat prej me je prijazen brat Tadej povabil zraven.

Vaje smo imeli ob 16. uri v skladišču Svea v Zagorju. Ko sva prišla, je bila celotna ekipa že zbrana. Pričeli smo z ogrevanjem. Odločna Monika G. je bila vodja ekipe, zato jih je razdelila po skupinah oz. dvojicah. Poškodovancem je »dodelila« poškodbe, dvojice pa so nam povijale in imobilizirale najrazličnejše zlome, odrgnine, opekline in skrbeli so, da smo varno prišli na zbirno mesto. Najbolje se je odrezala dvojica Tadej in Nejc, ampak tudi ostali niso bili slabi, razen Roka in Monike O. Ta dvojica se je čisto zmedla in ko je prišla do poškodovanca, sta se oba »izgubila«.

Peter Jereb, 8. b

Nadaljevali smo z vajami. Že pri 4. poligonu smo bili vsi izmučeni, nato pa se je veselil Luka nečesa spomnil in rekel: »Kaj pa če bi mi naučili naše poškodovance nekaj prve pomoči in jim na koncu sestavili poligon?« »Odlična ideja!« je rekla Monika G. Zbrali smo se na kupu in poslušali ekipo, ko nam je razlagala o vseh mogočih poškodbah, boleznih in posledicah, potem pa se je začelo praktično delo. Vsak poškodovanec je dobil ruto pestovalko in naučili smo se narediti preproste imobilizacijske povoje roke, noge, ključnice, glave, čela, lica, medenice, noge in gležnja.

Ekipo nas je kar precej izmučila. Na koncu nas je še naučila pozicije poškodovanca in reševanja neodzivne osebe, ki ne diha oz. TPO. To je najzahtevnejše delo, saj gre za resno situacijo, pri kateri moraš pravilno izvesti postopek, sicer sledijo posledice, kot je smrt poškodovanca.

Bilo je zelo zahtevno in težko je bilo potiskati na človeški lutki. Ko smo še enkrat »ponovili« vse poškodbe, nam je ekipa sestavila poligon. Ime poligona je bilo narkomansko gnezdo. Nisem vedela, kaj je to, dokler ni začela ekipa igrati poškodb. Za poškodovanca so mi dodelili Tadeja, ki je bil narkomanski vodja. Bil je pri sebi, ampak je deloval bled in imel je čisto rdeče oči, seveda pa so to ponazorili, da so pod oči nanесли umetno kri, ki naj bi to ponazarjala. Prišla sem do njega in ga vprašala: »Gospod, gospod? Ste v redu?« Rekel je, da je v redu in pospremila sem ga na varno, kjer sem lahko naredila pregled.

Blaž Jazbec, 3. a

Najprej sem vprašala, če ga kaj boli, potem pa sem naredila celotni pregled telesa, od glave do nog. Imel je zlom leve podlaktnice in poškodbe glave, saj naj bi padel z lestve, ko je mislil, da hodi po zraku. Imel ni nobene bolezni, imel je alergijo na cvetni prah in diagnoza poškodovanca je bila prevelika količina zaužitega kokaina. To je prepovedana droga in zaradi tega smo morali obvestiti policijo. Na koncu smo ga pripeljali na zbirno mesto. Ekipa mi je rekla, da sem se odlično odrezala in da sem vse pravilno imobilizirala in povila.

Bilo mi je v veliko veselje, da sem lahko pomagala in se naučila nekaj novega. Če se trudiš, lahko dosežeš marsikaj.

Nika Dolinar, 6. b

Anja Psarn, 8. b

Največja napaka njegovega življenja

Imel sem soseda. Bil je dober prijatelj, sosed. Kako da ne. Živeli smo na kmetiji. Tam smo se vsi razumeli. In ta sosed (Tilnov sosed, sem mu govoril) se je zaljubil v prijateljico. Bila je tudi moja prijateljica, ampak se nismo veliko videvali, ker je živila daleč stran, v mestecu Kamniku.

Ne vem, kako se je lahko zgodilo, da se je zaljubil ravno v njo. Mogoče pa zaradi tega, ker smo se malokrat videli. Kakorkoli. Zaljubil se je. Ko sem ji to povedal, ni bila presenečena. Zato sem bil pa jaz. In ko sem jo vprašal: »Ali te nič ne moti?« je odgovorila: »Ah, kje. Ali je tam? Nekaj ti moram povedati. Pogledal sem naokrog, da sem se prepričal. Rekel sem ji, da ni nikogar. In začela je: »Se spomniš takrat, ko sva se srečala in sva šla malo naokrog? Takrat sem mislila, da je zraven mene Tilen. Nisem vedela zakaj. Zdaj vem. Zaljubljena sem vanj. Mislim, da to ni v redu, ker ... no, ne vem. Daj, pomagaj mi. Ne vem, kaj naj naredim.« Rekel sem ji samo še: »Ja, nekaj bom ukrenil.« Hitro sem moral zaključiti, ker je prišel Tilen. Vprašal je, kaj delam, in rekel sem, da sem ravno zaključil neko raziskavo.

Pia Vidrgar, 2. b

Čez leta smo izgubili stike. Jaz sem spoznal dekle in Tilen ... Jah, mislil je samo na Ančko (tista iz Kamnika). Rekel sem mu, naj jo poišče in ji vse pove. A ni hotel. Mislil je, da sta doma predaleč in da se zveza ne bi dobro končala. Rekel sem mu: »Sam že veš. Vendar ti bom še nekaj povedal. *Probat* ni greh.« Skomignil je z rameni in odšel. Potem ga nisem videl nekaj dni. Verjetno je razmišljal o mojih besedah.

Minevala so leta. Jaz sem se poročil in dobil dvojčka. Tilen pa še je vedno razmišljal enako. Nekega dne pa je zazvonil telefon. Dvignil sem slušalko in rekel: »Prosim?« Na drugi strani je bila ženska. Vprašala je: »Sosedov Tilen, si to ti? Ali si ti, Filip? Tukaj Ančka. Se me spomniš?« Zastal mi je dih. Ves vesel sem ji rekel: »Ančka, Ančka. Filip tukaj. Kako si? Kako dolgo se nismo slišali. Vse mi povej.« Čutil sem, da nekaj ni v redu. Ampak vseeno sem bil vesel, da me je našla. A z naslednjim vprašanjem me je presenetila: »To zdaj ni pomembno. Kje je Tilen? Ga lahko pokličeš k telefonu?« Ker sem ji hotel ustreči, sem tekel do Tilna in mu povedal, kdo kliče. Hitro je pridrvel do telefona in potihoma rekel: »Ja, Ančka?« Potem se je začelo. Spraševala sta se o njunem življenju in Tilen ji je priznal vse. Tudi ona njemu. Vendar nista bila srečen par, ker je bil Tilen trmast kot bik. Rekel ji je samo: »Ančka, ne morem. Nikoli ne bova skupaj. Nisva si usojena. Vem, da je tako prav.« In odložil je slušalko. Vprašal sem ga, kaj mu je. To je bila njegova največja priložnost. Pogledal je v tla in odšel.

Minilo je še več let in na uho mi je prišla žalostna novica. Kar naenkrat ga ni bilo več. Tilen je umrl. Vem, da je bil strasten kadilec, ampak ne verjamem, da lahko človek umre tako zgodaj. Poklical sem Ančko. Jokala je, da je lilo kot iz škafa.

Vsako leto je na njegov grob prihajala stara ženska. Vsako zimo je prinesla lepe rože in pospravila grob. Nekega dne pa te starke ni bilo. Tudi ona je umrla. Zdaj sta oba tam, kjer morata biti. Skupaj v raj.

Tea Mercedes Bolte, 8. b

Lara Lamovšek, 2. b

Pozabljivost pa taka!

Z glasbeno šolo smo bili v Beogradu na mednarodnem tekmovanju Davorin Jenko. Vse je bilo po starem, profesor Drago in jaz sva pripravljala inštrumente za nastop, ostali pa so še spali. Ko sem naenkrat ugotovil ...

S profesorjem Dragom, ki ga po navadi kličemo tudi Dado, smo bili v mestu. Poleg mene sta bila še prijatelja, ki tudi tekmujeta, korepetitorka in pa voznik Mitja, ki se je zelo rad pošalil. Ogledevali smo si znamenitosti v mesten jedru, ura je ravnokar odbila tri popoldne. Mitja se je zavedal, da je storil napako. Ob treh popoldne je v Beogradu ponavadi prometna konica. Na žalost smo se znašli prav v njeni sredini. Tisti dan ob šestih sem imel nastop, bil sem zaskrbljen, da ne bomo prišli nazaj ob pravem času. Voznik je bil živčen, prav tako tudi Dado. Vozili smo se po avtocestah, cestah, pomožnih cestah, ko smo le prispeli v hotel, je bila ura že štiri.

Odhitel sem v svojo sobo po inštrument in note. Inštrument sem zagledal v trenutku, namazal sem tipke, da bodo lepo in hitro tekle. Inštrument je bil pripravljen, ko ugotovim, da ni not! Paničen sem, iščem povsod po sobi, vendar not še vedno ne najdem. Takoj sem odhitel do Dada in mu rekel: »Učitelj, izgubil sem note!« On pa mi je pomirljivo rekel: »Ali si pogledal v kovček z oblačili?« Tekel sem kot strela nazaj v sobo gledat, če so note morda v kovčku, vendar ni jih bilo. Ponovno sem stekel do učitelja, čas se je iztekal. Ob petih smo se srečali, a jaz še vedno nisem imel not. Dado ni bil videti jezen, saj je vedel, da znam skladbo na pamet. Vprašal sem ga, če naj igram na pamet ali naj si note zapišem na list papirja. Pisanje na list bi vzelo preveč časa, zato sem se odločil, da bom igral na pamet. Moral sem se mentalno pripraviti. Bil sem zelo živčen, saj igranje deset minut brez not ni lahka zadeva – in ob tem zaigrati še vse pravilno in upoštevati dinamiko! Več ko sem razmišljal, bolj sem bil žičen. Vsi so me mirili, saj so vedeli, da zmorem.

Odšli smo v glasbeno šolo, kjer je bilo tekmovanje. Učitelji so bili zelo prijazni, pokazali so nam sobo, kjer smo lahko počakali. Korepetitorka ni bila živčna, saj to počne že dolgo vrsto let. Draga je malo skrbelo, ker sem bil živčen, Mitja pa je kot ponavadi *pokal* vice, ki so me pomirili.

Prišla je učiteljica in dejala, da sem na vrsti, pograbil sem inštrument in odšel do vhodnih vrat v dvorano. To je bil najbolj mučen trenutek. Napovedovalec reče: »Sedaj pa Luka Tomažin, GŠ Zagorje.« Takoj ko sem stopil na oder, sem se počutil domače, saj sem na tem odru stal že kar nekajkrat. Odigral sem brez napak, osvojil sem prvo mesto in res sem bil ponosen nase. Vsi so bili srečni, predvsem pa jaz. Sedaj vem, da bom naslednjič trikrat preveril, če imam note. Pa tudi če igram na pamet, je tisti občutek, ko nimam not, slab. Naslednji dan sem bil sproščen in komaj sem čakal "čevape".

Luka Tomažin, 8. b

2. b

Pravo prijateljstvo je zlata vredno

V življenju naredimo veliko napak. Nekatere so večje, nekatere manjše. Čeprav sem storila manjšo napako, sem potem ugotovila, kdo so moji pravi prijatelji.

Bilo je poletje, eno najbolj vročih poletij, ki sem jih sedaj doživela. Zaradi vročine sem se komajda premikala. Nisem želela ven iz hiše, še iz postelje ne. A nenadoma mi zapiska moj mobilni telefon. Vzela sem ga v roke in videla, da mi je prijateljica Tina poslala sporočilo. »Ali prideš ven?« Me je povprašala. Sprva sem ji odgovorila, da ne grem ven, saj je zunaj kot v puščavi. A s časoma me je prepričala. Tako sva se čez približno deset minut dobili na igrišču. Ko sem prišla na igrišče sem tam takoj zagledala Tino. Zraven nje je stal Matej. Šla sem k njima in ju pozdravila. Pričeli smo se pogovarjati o raznih rečeh, nam je kar kmalu zmanjkalo tem pogovorov. Dolgočasenju ni bilo konca. No, vsaj zdelo se je tako, dokler ni Matej predlagal, naj se igramo »resnica ali izziv« S Tino sva se takoj strinjali. Matej me je kar takoj izzval, če si upam oditi k reki in vzeti tam plavajočo žogo. Ker nisem želela biti mevža, sem mu prikimala in odšla k reki. Brž ko sem uzrla žvižgajoče tokove, sem se malo ustrašila. Počasi sem začela segati po oranžni žogi. Moja dlan se je kar hitro približala oddajnemu predmetu, tako da je bilo vprašanje časa, kdaj bom padla v vodo. Moji prsti so se že dotikali površine žoge. Kar naenkrat je naredilo »pljušškkk« Padla sem, noter po mojih pričakovanjih. S kolenom sem zadela ob dno vode, a zaradi adrenalina sploh nisem čutila nikakršnih bolečin. Mižala sem nato se mi je Matej posmehoval. Tina je takoj prišla k meni in mi ponudila roko. Pomagala mi je vstati kljub Matejevemu posmehovanju. Ko sem stopila iz reke, sem poleg premočenih oblačil opazila, da mi koleno krvavi. S tem se je bolečina šele začela.

Čeprav me je koleno bolelo nepopisno, sem bila delno vesela, da se mi je pripetila ta nesreča. Čeprav ni razloga za veselje, za nesrečo, sem vseeno vesela, saj sem odkrila iskreno prijateljico.

Lara Grošelj, 8. b

Alen Joger, 3. b

Naposled mi je uspelo

Dogajalo se je v maju na tekmovanju v športnem plezanju. Nejc je bil na tekmovanju že nešteto krat, ampak na to tekmovanje se je veliko pripravjal.

Prišel je na tekmovanje in v dvorani je bilo veliko ljudi, ki so prišli gledat svoje otroke. Na razporedu si je prebral, da bo na vrsti predzadnji, takoj za njim pa bo Tilen. Tilen je vedno nasmejan najstnik Nejčevih let. Nejc, ki je bil rad ljubosumen na druge, je bil tudi na Tilna. Mislil si je, da je res čudno, da je Tilen tako dober. In čeprav je bil prej optimističen, ga je preplaval dvom. To ga je tako potrla, da je odšel na stranišče in se tam zjokal. Nenadoma pa je prišel Luka in mu rekel: »Kaj jokaš, pojdi in se bori, vem, da si se veliko pripravjal.« Te besede njegovega prijatelja so Nejcu vlile upanja. Zato je šel nazaj v dvorano in gledal v steno. Vedel je, da se je veliko pripravjal in da bo to mogoče preplezati. Šel je in se navezal ter si obul plezalne čevlje. Začel je plezati. Prijemal je oprimke in stopal na stopke. Vse mu je šlo zelo dobro, nenadoma pa mu je majhen oprimek zdrsel iz prstov in zdaj se je držal na steno s samo eno roko. Nato pa začnejo njegovi prijatelji v dvorani vpiti: »Dajmo, Nejc, saj zmoreš.« To mu vlije nov val moči in prime z drugo roko nazaj na steno ter se povzpne do vrha. Njegovi prijatelji pa mu začnejo ploskati. Ko je prišel s stene, se je zahvalil prijateljem za podporo, a so mu odgovorili, da so to storili za prijatelja. Nato pa se je na steno podal Tilen, ampak zaradi pritiska mu je šlo slabo in pred koncem je padel. Sledila je podelitev nagrad. Tilen je pristal na tretjem mestu. Na drugem mestu je bil zadržani Luka, na zmagovalni stopnički pa je stal Nejc ter si ogledoval svojo prvo zlato medaljo.

Prepričan je bil, da bo medalj še dovolj. Čestital mu je tudi Tilen, ki je bil videti jezen, ter tudi drugi njegovi prijatelji. Nato pa se je odpravil na zaslužen počitek in si rekel: »Res sem se trudil in uspelo mi je.«

Jan Razpotnik, 8. a

Neža Redl Kolar, 3. b

Beti Martinčič, 3. a

General Maister in domovina

Slovensko ozemlje je nekaj posebnega. Vsak košček te zemlje ima svojo vrednost. Tega se je močno zavedal že general Rudolf Maister, ki je ubranil našo severno mejo.

Njegova dejanja za slovensko ozemlje so bila zelo srčna, ker mu je lepota domovine ukradla delček njegovega srca. In to zavedno srce je zbralo vojsko štiristotih mož in dvestotih častnikov. In to je bilo vse, kar so potrebovali za uresničitev svojega cilja.

Rok Lavrin, 3. a

Maister je v sebi skrival ogromno talentov. Ni bil le vojak, ki je prejemal vse višje čine enega za drugim. Bil je tudi pesnik, slikar in ljubitelj knjig. Napisal je zelo veliko pesmi, veliko jih je ostalo znanih tudi do danes. Precej rad je tudi slikal, in to kot amaterski slikar. Mnogi ne vedo, kje je črpal svoje slikarsko znanje, vendar se je s svojim delom precej izkazal in postal del slovenske kulturne zgodovine.

Rudolf Maister je služil vojski Avstro-Ogrske, Kraljevine SHS in Jugoslavije. Najbolj se je izkazal v času Kraljevine SHS, ko se je po robu postavil Avstriji in utrdil slovensko mejo tam, kjer mora biti. Osebnostno se ni strinjal s trditvijo, da Maribor in Radgona pripadata Avstriji. Zato je z vojaško akcijo ukrepal in dokazal, da sta ti dve mesti del domovine, ki je ne bo kar tako prepustil Avstriji. Po uspešni akciji je želel osvoboditi tudi Koroško, kjer pa se na žalost ni izšlo, kot si je želel. Njegova vojska je bila utrujena in ne dovolj pripravljena na še eno vojaško akcijo. Vseeno je ogromno prispeval za svojo domovino, kajti Maribor se je do danes povzdignil v eno večjih slovenskih mest. Le kaj bi bilo, če ne bi Maister uspešno opravil svojega dela? Slovenija bi bila še manjša država, ki bi izgubila precej naravne in kulturne dediščine.

Slovenska zemlja je bila skozi zgodovino vedno v lasti večjih narodov. Slovenci nismo imeli veliko veljave, vendar smo pokazali, da se znamo postaviti sami zase in konkurirati tudi drugim vplivnejšim državam in narodom. Ne smemo pozabiti, da je Slovenija država, za katero so svoj delež prispevali številni pomembni možje. Najpomembnejše pa je to, da znamo ohraniti to, kar je naše. S svojim delom se je Rudolf Maister zapisal med slovenske junake, ki so se odzvali klicu domovine in jo ubranili sovražnikov, lačnih zemlje. Slovenska zavest jih je vodila in jim pomagala pri njihovem delu za domovino, ki je ena sama in edina, mati vseh slovenskih otrok.

Gašper Juvan, 9. b

Tija Klopčič, 2. b

Čez tisoč let ...

Ko tisočletje bo minilo,
in ko naju več ne bo,
Orion tu milo,
večno svetil bo.

O presvetla zvezda,
sveti, sveti na zemljo,
ti Luna bo nevesta,
ko mene več ne bo.

A glej, moja ljubezen,
kot vajina bo večna,
pod nebesnim svodom,
bova za vedno srečna.

A vse nekoč ugasne,
tudi tebe enkrat več ne bo,
bomo skupaj šli v pozabo,
kot da nas nikoli ni bilo.

Zato sveti, sveti, zvezda,
dokler še lahko,
saj dokler boš svetila,
zaradi tebe lepše bo nebo.

Kristian Vahtar Ivanšek in Jon Pišek, 9. a

Alja Drnovšek, 7. a

Patricija Ravnikar, 6. a

Želim si, da bi bilo drugače

(osnutek scenarija za igro, ki so jo v Drami Ljubljana odigrali igralci te dramske hiše)

Osebe:

Deklica (pripovedovalka)

Deklica (v ozadju)

Babica

Dedek

Bratec

Mati

Oče

Zdravniki

Iza Žgalin, 6. a

(Bela soba. Ni oken, vrat ali pohištva. Na tleh sedi deklica s črno odejo. Njen obraz je nenavadno blede, njeni lasje prosto padajo do njenih ramen. Oblečena je v nežno modro obleko. Čisto tiho in pri miru sedi na tleh in bulji v prazno steno.)

Deklica z modro obleko (pripovedovalka): *(se malce nasmehne steni)* Veš, najbolj sem imela rada svojo babico. Bila je super. Vedno mi je rada pomagala in lahko sem ji zaupala prav vse. Spomnim se, ko sem bila pri njej na obisku ... jaz sem ostala z njo v hiši, medtem ko sta dedek in moj brat šla ribarit.

(V ozadju se prikaže opisan prizor, osebe so tiho in se smehljajo. Deklica in babica pečeta piškotke ter kramljata. Oblečeni sta v žive barve, babica v rožasto obleko, punčka pa v rdečo majico in kratke hlače; lase ima spletene v kitke.

Na drugi strani odra sta dedek in njegov vnuk. Starejši moški ima oblečeno belo majico s črtami in svetlo sive hlače, deček pa nosi svetlo modro majico in malo umazane hlače.)

Deklica z modro obleko (pripovedovalka): *(zamišljeno gleda like)* Dedi in moj bratec sta se vedno vrnila pravi čas za piškote. *(Medtem ko liki odhajajo)*. Moja starša sta tudi bila v redu. *(Iz ozadja prideta dva nasmejana lika, oba oblečena v žive barve)*. Vedno sta imela čas za mene, tudi ko sem bila malce tečna. *(Mati in oče pomahata občinstvu in odideta z odra, medtem ko se dekličin nasmeh izbriše z njenega obraza, začne govoriti z bolj resnim glasom)*. Vedno sem imela rada barve. Vedno sem rada risala. Kot otrok mi bela barva sploh ni bila všeč. Vsaka bolnišnica, ki sem jo obiskala, je imela bele, prazne stene. Vse osebe je bilo oblečeno v belo. Občutek je bil tako prazen. Na srečo so mi moji sorodniki večkrat prinesli barvne balone ter pripomočke za risanje.

(V ozadju se odvija prizor z zdravniki v belih haljah, punčko v nebeško modri majici, ki leži v postelji, obkrožena z raznovrstnimi barvami majic njenih sorodnikov.) Velikokrat sem jim bila v napoto, ker so morali ostati pri meni na obiskih, namesto da bi šli na potovanja po svetu, ki so si jih dolgo želeli. Prikrajšala sem jih za nova doživetja, vendar so vedno vztrajali, da sem jaz bolj pomembna.

(Sorodniki v ozadju počasi začnejo odhajati.) Nikoli nisem marala, da so odšli. Po tem sem vedno prejemale boleče terapije za mojo bolezen. In pa tudi ... ni bilo več barv. Moje življenje je bilo bolj napolnjeno z bolečino kot pa z barvami, ki sem si jih želela.

(Se ustavi in zajame kisik v svoja pljuča, nato pa ga izpusti.) Neke noči mi je bilo zelo slabo. Mislim, da je bila ura tri zjutraj. Ali pa je bilo celo podnevi? Ne spomnim se. *(Prikažeta se njena starša v vrečastih temnih oblačilih.)* Vem samo to, da sta bila moja starša pri meni in solze so jima lile z lic. Mislim, da sta bila celo v pižami. *(Punčka v ozadju se usede na postelji, na kateri je prej ležala.)* Malce jima je odleglo, ko sem odprla oči, začela sta me objemati. Moj obraz je bil poln njunih solz, vendar mi je bilo vseeno *(smrkne in njena usta se povesejo)*. Kar naenkrat tema. *(Deklica v ozadju pade s postelje. Zdravniki se držijo za glavo in odhajajo skupaj z njeno posteljo. Oče in mati ob njunem odhodu gledata nazaj proti njej in potočita še zadnjo solzo ali dve.)*

Deklica z modro obleko (pripovedovalka): *(Vzame črno odejo, v katero je bila prej zavita, z njo pokrije majhno trupelce)*. Hvaležna sem za čas, ki so mi ga moji sorodniki namenili. Moje življenje so okrasili, kot barvice bel list. *(Deklica z modro obleko sname svojo lasuljo in jo vrže na tla.)* Dali so mi občutek, da še imam možnost za življenje, ki je boljše kot bolnice. Za nekatere je še upanje. Zame ga ni več. *(Odide z odra, medtem ko punčka, zavita v črno odejo, še vedno negibno leži na tleh)*.

Gea Stošicki, 9. b

Benjamin Rotar, 2. a

Na poti odraščanja zorenja in umevanja sveta

V tem svetu se velikokrat počutim, kot je pesnik zapisal »majhen kot mravlja«, obenem pa včasih celo »velik kot ocean«.

Ob tem vem, da v življenju nisem sam, da imam dobre prijatelje, vredne zaupanja, ki mi stojijo ob strani.

Zato ob odhodu iz osnovne šole vem, da nisem vržen v vodo kot otrok, ki ne zna plavati, kar svet z določenimi osebami vedno počne, ampak sem odločen, da izpolnim poslanstvo, za katerega sem poslan, se osamosvojim, dobim službo in nenazadnje, da si ustvarim družino, ki bo zgled mnogim po celem svetu, ki ne uživajo prave družinske sreče.

Jožko Ključevšek, 9. a

Rok Lavrin, 3. a

Na poti odraščanja, zorenja in umevanja sveta

Ko so mi leta štela devet, sem mravljam podrl mravljišče. Zdelo se mi je zanimivo, ko so vse mravlje prihitele ven ter nosile jajčeca. Mislil sem si, kako šibke so mravlje, da jim že manjša sapica odnese dom. V sebi sem čutil zadovoljstvo, kako so bile prej iztrošene in zbegane. Še nikdar jih nisem videl teči tako hitro. Naslednji dan pa sem ostal brez besed z usti, odprtimi do tal. Mravljišče je bilo kot novo. Z jezo sem stekel po palico in jim ga podrl še enkrat. Tokrat še bolj kot prej. Nisem vedel, zakaj to počnem, a vedel sem, da jim uničujem življenja.

Ko pomislim na tiste uboge mravlje, pomislim na ljudi – imamo veliko skupnega, imamo veliko delavcev, ki delajo po cele dneve in noči, imamo vojake, ki pa se prav tako dneve in noči, tedne in mesece trudijo, da smo varni. Imamo pa tudi vladarje kot pri mravljah kraljice. Tudi če so kdaj pokvarjeni, v veliko primerih brez njih ne moremo. Stvar, ki nam je najbolj skupna, pa je, da za vsako ceno skrbimo za svoje otroke, potomce, s katerimi ohranjamo naš rod.

Tija Klopčič, 3. a

Obstaja več vrst mravelj: črne, rdeče, velike, male. Kot pri ljudeh, vsi smo različni, ampak tudi nestrpni. Pri mravljah je podobno edino to, da se one med seboj spopadajo za obstanek, saj so kljub vsemu različnih vrst, ljudje pa smo pod kožo vsi enaki. Višje si, boljši si. Svetlejši si, bolj si v redu. Tako mislimo ljudje. Kolikokrat v zgodovini se je to pokazalo, dogaja se še zdaj, a moramo to spremeniti, da ohranimo naš rod, da naši otroci ne bodo živeli v takšni zgodbi kot mi in naši predniki.

To kaže na to, da so mravlje enako ali pa celo bolj socialno razvite kot ljudje, pa čeprav ne vedo, kaj je to. So kot mesto ali pa država, celo življenje živijo skupaj kot ogromna družina.

Ni pomembno to, če si velik kot človek ali pa majhen kot mravlja. Važno je, kako velik razum in strpnost imaš. Zdaj je videti, da so mravlje večje od človeka, čeprav so desetkrat, stokrat manjše od nas.

Žan Jazbec, 7. a

Aljaž Mali, 9. b

Sem le majhen človek z velikim ciljem. Da bom prišla do cilja, bom morala trdo delati. Kot sem že rekla, je pomoč živalim zame sreča. Za ostale ljudi pa je lahko sreča nekaj čisto drugega. Na svetu nas je ogromno in vsi imamo drugačen pogled na svet. Za nekoga je sreča njegovo delo, spet za drugega prijatelji in družina. Če pomislim na to, da je toliko ljudi in niti dva nista enaka, je to zelo nepredstavljivo. Kljub naši drugačnosti se med seboj lahko razumemo. Treba pa je biti spoštljiv do vseh. Tudi do drugih ras, veroizpovedi, narodnosti in tako naprej, saj smo navsezadnje samo ljudje. Nekateri so mnenja, da se različni ljudje privlačijo, spet drugi ljudje trdijo obratno. Mislim, da je možno oboje, saj sem že doživela, da sta si bili vseč dve čisto različni osebi. Tudi jaz odraščam in menda sem v najlepšem obdobju svojega življenja. Vendar v tem ne vidim smisla, saj se mi zdi, da je naše celo življenje lahko lepo. V življenju je treba uživati in doživeti čim več. Še eden od mojih ciljev je, da bi veliko potovala. Močno upam, da si bom v prihodnosti našla partnerja, ki bo zelo rad potoval in z mano spoznaval svet. Čeprav smo samo ena oseba v svetu, smo lahko veseli, da lahko spoznavamo svet.

Pesem Toneta Pavčka Ptica mi vliva upanje in moč. Zelo všeč mi je zadnja kitica, ki mi pove, da tudi če si majhen, lahko dosežeš veliko. To mi daje zagon v življenju.

Alja Kos, 9. a

Klara Košir, 9. b

Presledek

Slepi pred ogledalom,
ujetniki teles,
strah nas pred bodalom, ko napadalca ima bes.

Biblija ni padla z nebes;
psi niso naredili koles.

Vsi pametno neumni,
bistrost iz uboganja drugih,
do resnice pa zamudni.
»Ovčice, sledite mi,
ali se razlije kri!«

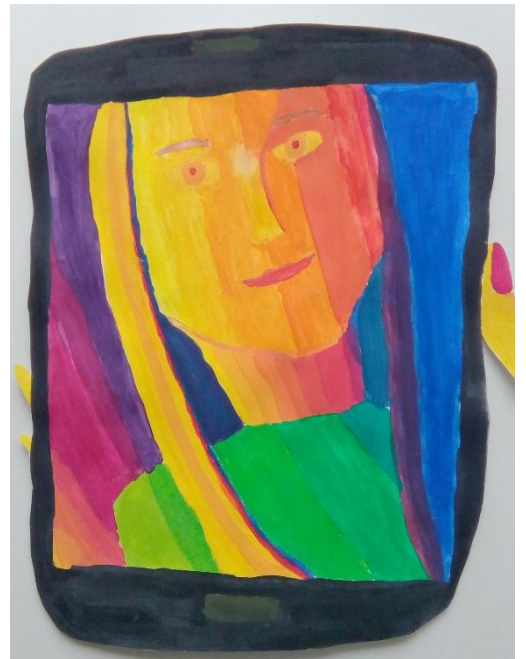
Anarhija,
uporniki,
lonec,
štedilnik,
umsko zaprti sevanju.

Smisli so nesmisli.

Pjan ali na drogah,
mogoče celo nor.
»Pa saj vendar nisem tekel gol!«
Kdo te bo poslušal, pred starejšimi si zaostal,
smrkuc nima pojma, kaj je prav.

Vsi v umobolnico odšli,
kjer mučili nas bodo ptiči.
Ledene kopeli, kot bi usmrnitev zadeli.
Upanje nam želi vse k tazadni prnest.
Prividi nam bodo to zasral,
ko se bomo v cukru kopal.

Gea Stošicki, 9. b

Anja Verbajs, 9. a

Brina Krapež, 9. a

Opazovanje

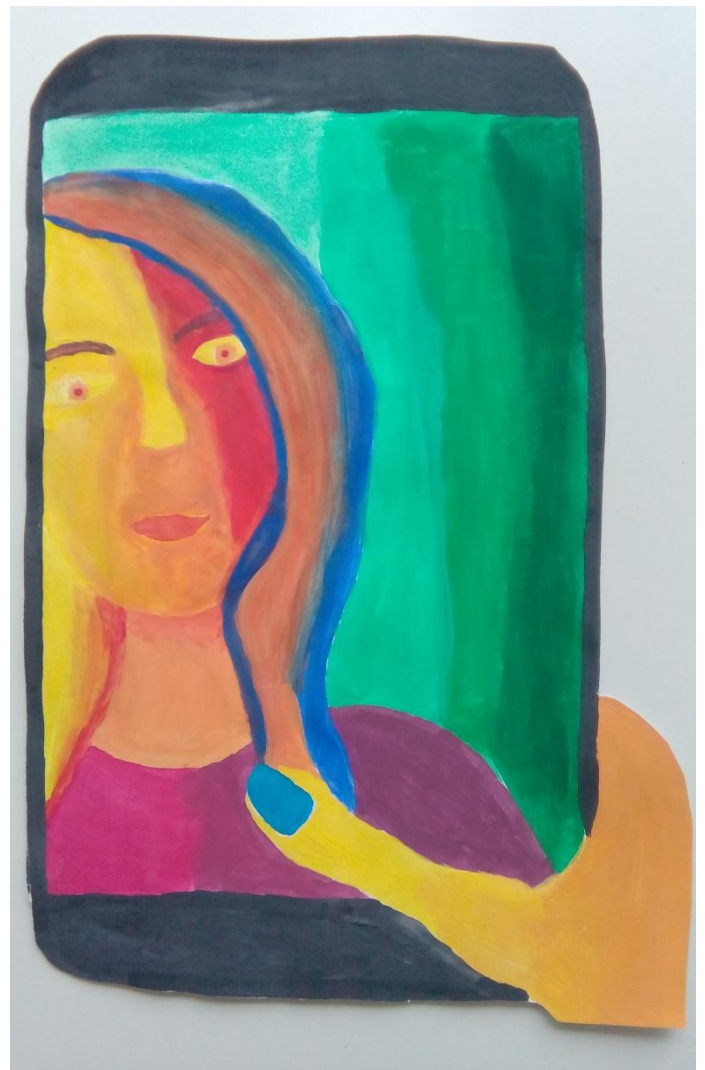
Ob oknu sedim in gledam ven,
pogled na park,
pogled v srce našega kraja!

V točko ljubezni
pod sončnimi žarki
fant in dekle se zlivata v eno,
postajata mavrica različnih občutij.

Dežuje!
Čiste čarobne kaplje kapljajo na par!

Odpreta dežnik,
odtujita se izpred mojih oči,
sreča pod marelo,
pustota naokrog.

Tana Trampuž, 9. b

Ines Veber, 9. b

Floki

Je punca fanta pustila
in se v sobo skrila.
Jo videl je kuža Floki
in ji poljubček pustil na roki.

Punca je bila takoj vesela,
saj Flokija je rada imela.
Z njim je neumnosti počela,
in vedno sta se dobro imela.

Je Floki puncici dal moči,
da fanta nazaj dobi,
se z njim poroči
in srečno še dolgo živi.

Brina Krapež, 9. a

Julia Ferjančič, 9. b

Slika

Najprej paleta,
morda začetek to bo portreta.
Nato črta,
ki vliva ji strta duša moči,
ideje, po katerih vsak hrepeni.

Tu drevesa bodo,
tu bom jaz,
tu prostora zate ni.

Moje življenje zdaj kali na novo,
miri me drevo ...
Okna pokrila je zavesa,
ki narisal sem jo na drevesa.

Lahko si,
kar želiš,
lahko si ptica in letiš.
Lahko si prostor in lebdiš.
Lahko si čas na uri prikazan in le si,
ko skupaj sva jaz in ti.
Platno,
ki izginjaš,
in te kmalu ni.

Tako.
Všeč mi je,
lepo je.
Končano.
A še vedno neznano.

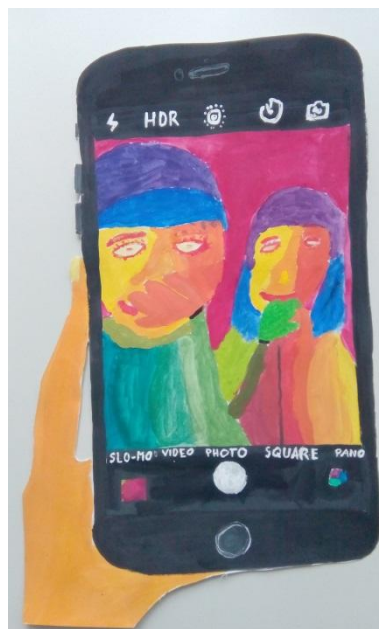
Alja Kos, 9. a

Katja Sirk, 9. b

Klemen Šuštar, 9. b

Timi Oražem, 9. a

Boljši svet – pesem z odmevom

Ljudje iz pekla so odšli,
da bi v boljši svet prišli.
Ostali so le koščki hrane
in smrtonosne vojne naprave.

šli
šli
rane
prave

Letala z bombami nebo so preletela.
Družine so se razbile.
Ljudje klicali so pomoč,
a njihov glas je ovenel.

letela
bile
moč
venel

Hoteli so v Evropo priti,
jim pot zaprla je ograja.
Če vzeli bi zalet,
lahko meje bi podrli.

iti
graja
let
drli

Neznani usodi so se predali,
bi srečo radi vdihnili.
Zakaj morajo trpeti?
Morda srečo najdejo med nami.

dali
dihnili
peti
MI

Julia Ferjančič, 9. a

Želim boljši svet – pesem z odmevom

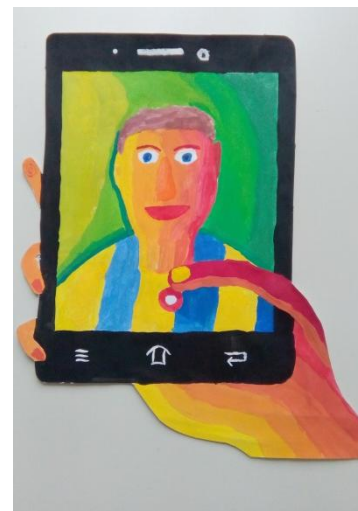
Včasih malce razmislim
in spoznam,
da padam
pomoči premalo.

mislim
znam
dam
malo

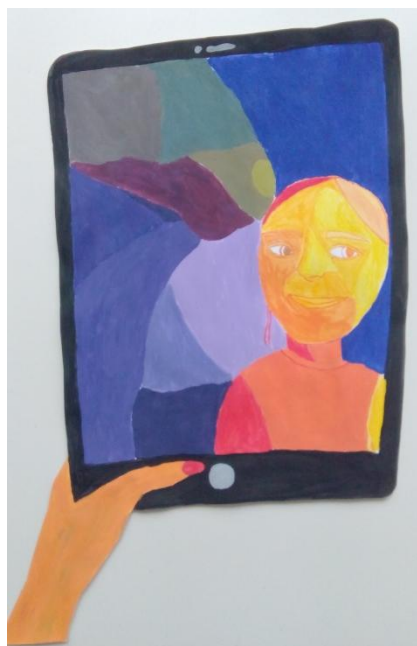
Naj bo jutri posvet,
lahek kot polet,
kjer se bomo odločili,
da svet bomo ponaredili.

svet
let
ločili
naredili

Gašper Juvan, 9. b

Niki Zorec, 9. a

Tana Trampuž, 9. b

Vid Rotar, 9. b

Bliža se zabava in ti ne veš, kako bi okrasil vrt ali sobo. Sledi navodilom in tvoj vrt ali soba bosta okrašena že čez nekaj časa!

Imaš doma polno zgoščenk, ki niso več uporabne? Iz njih ustvari svetleče okraske!

Potrebujemo:

- stare zgoščenke (DVD, CD),
- srebrno alufolijo za zavijanje žvil
- močno lepilo (kot npr. lepilo za les in tkanine)
- vrvico,
- škarje,
- dekorativni material (perle, cofki, cevke, palčke, zrcalca za mozaik, žica ...)

1. Kose alufolije zmečkamo tako, da iz njih oblikujemo podolgovate svaljke ali kroglice.

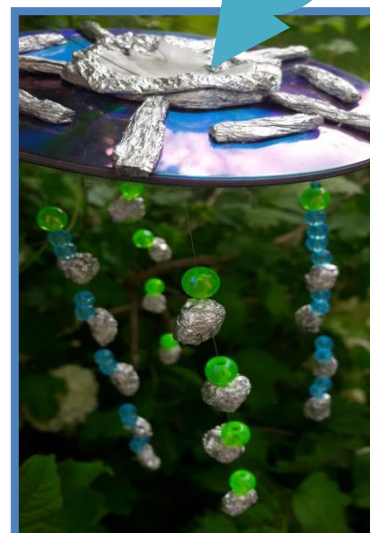
2. Te nalepimo na zgoščenko. Oblikujemo različne vzorce in po potrebi z dekorativnim materialom prekrijemo napise, ki so na zgornji strani zgoščenke. Če je zgoščenka na zgornji strani preveč popisana, zlepimo dve zgoščenki skupaj, tako da sta vidna samo spodnja dela zgoščenk.

3. Nato z dekorativnim materialom okrasimo vrvice, ki bodo visele iz zgoščenke. Sam si izberi način okraševanja. Natikaš lahko cofke in kroglice iz alufolije, zvezdice različnih oblik, perle, žico ...

4. Na sredino zgoščenke nalepimo večji kos alufolije, skozi katero napeljemo vrvico, na kateri bo visel mobil. Ta ja zdaj gotov in pripravljen, da ga obesimo na vrt ali v sobo.

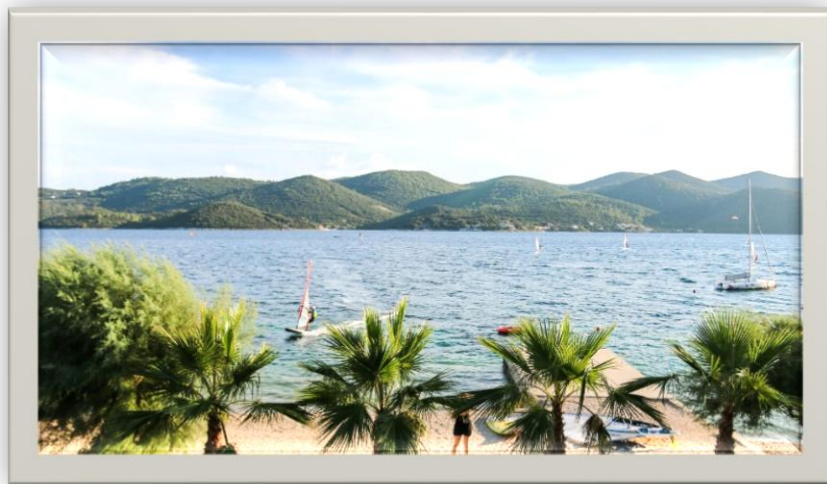

VIGANJ

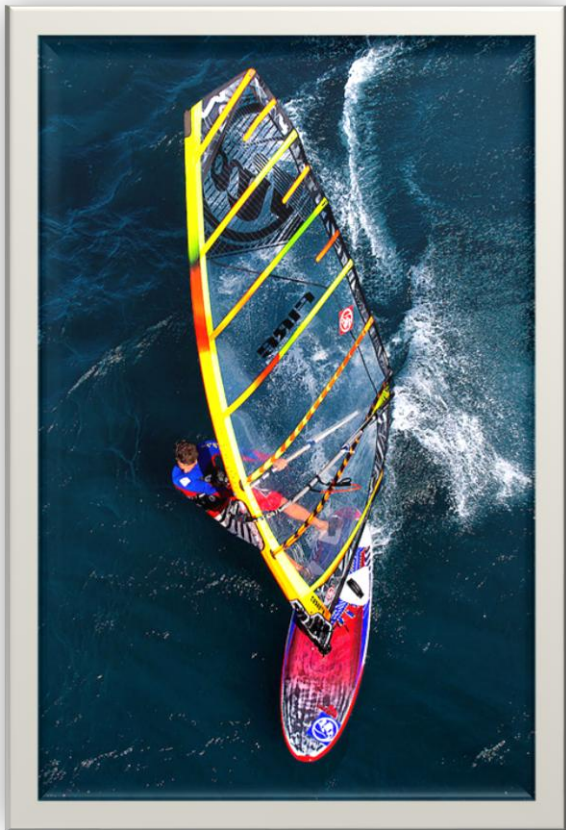
Viganj je naselje na jugozahadni obali Pelješca, ki leži 8 km zahodno od Orebića v zalivu sv. Liberan.

Viganj ima veliko okusnih restavracij, ki pa imajo prečudovit razgled.

Vsako leto Viganj gosti mednarodna tekmovanja v surfanju z jadrom. Leta 2012 je Viganj gostil Srednjeevropsko prvenstvo v Formula Windsurfingu, 2013 tudi svetovno prvenstvo.

Za začetnike pa je odprtih veliko centrov, v katerih se lahko naučiš surfanja, kajtanja in še mnogo drugih vodnih športov.

Lana Krapež, 7. b

PODRUŽNIČNA ŠOLA MLINŠE

Opomba uredništva: Zaradi manj težav pri urejanju besedil smo skoraj vse izdelke POŠ Mlinše uvrstili skupaj.

Medvedek Marko

V gozdu je živel medvedek Marko. Odšel je po med. Našel je ogromen panj medu. V tem panju je bilo veliko čebel in medu. Ker je medved Marko želel čebelam vzeti med, so ga zelo popikale. Ena ga je pičila v smrček. Smrček je postal ves rdeč in zatečen. Medvedek Marko ni bil dobre volje, zato je zbežal domov. Med je pustil čebelam. Ko je tekel domov, je srečal lisico. Lisica Marta se mu je smejala, ker je imel velik rdeč nos. V tistem trenutku je čebelica, ki je še sedela na medvedu, zletela do lisičinih odprtih ust in jo pičila v jezik. Lisico Marto je zelo bolelo, ni se mogla več smejati niti se norčevati iz medvedovega smrčka. Njen jezik je postal še bolj rdeč in zatečen. Marta se žalostna odpravila domov. Želela je poklicati zdravnika, a ga ni mogla, ker je imela jezik ves zatečen. Njeno jokanje je zaslišal medved Marko. Poklical je zdravnika dihurja Smrdka. Dihur Smrdek je svetoval, naj si da lisica led na jezik ter da naj počiva. Lisica je upoštevala njegov nasvet in otekline na jeziku je izhlapela. Doma je razmišljala o svojem ravnanju do medveda Marka. Spoznala je, da se ni lepo norčevati iz drugih, saj nikoli ne veš, kdaj boš potreboval njihovo pomoč.

Sestavili učenci 1. c razreda: Lara Brajer, Domen Trebušak, Domen Razboršek, Aleksander Zorec, Bine Klopčič, Lana Tatarovac, Nika Dežman, Tjaša Podbregar, Nejc Zorko, Kiara Lavrin, Brin Osojnik in učiteljica Marija Ribič.

Moja mami

Moja mami se piše Kolar. Živi na Mlinšah. Ima kratke lase. Imam jo rada. Moja mami je kuharica. Rada dela v službi. Rada je juhe in pije vodo. Moji mami je všeč modra barva. Rada pospravlja. Z menoj gre rada na sprehod in barva pirhe. Velikokrat gre v trgovino in je rada na soncu ter svežem zraku. Ima me zelo rada. Rada ima šopek rož in rada je na plaži. Poročila se je. Moja mami je kraljica mamic.

Špela Kolar, 2. c

Moji mami je ime Judita. Je zelo prijazna. Vse mi prinese. Ima blond lase. Vedno me pelje v šolo. Moja mami ima zelene oči. Vedno hodi na sprehod. Moja mami me včasih doma tudi malo krega.

Kiara Lavrin, 1. c

Moji mami je ime Špela. Piše se Smrkolj. Stara je 31 let. Ima svetle lase. Doma je na Vrhu. Hišna številka je štiri. Je zelo prijazna. Imela je dva psa po imenu Bingo in Joni. Imela ju je zelo rada. Ima lepa oblačila. Rada ima živali, najbolj pa metulje. Ko je bila majhna, ji je ati kupil motor po imenu skuter. Rada kuha tortilje, pico, hrenovke v testu. Rada hodi v cerkev in moli. V nedeljo bodo pirhi in jih bova barvala. Rada hodi v službo in gleda telenovele. Rada ima atija.

Matic Smrkolj, 2. c

Moji mami je ime Janja. Piše se Vozel. Stara je trideset let. Je svetlolaska. Živi na Izlakah. Rada ima svetlo roza barvo. Ima me zelo rada. Ima psičko po imenu Dona. Njeni najljubši živali sta pes in mačka. Po poklicu je prodajalka. Moja mami je poročena. Doma je gospodinja. Rada se sladka. Za mene je najboljša mami. Lase ima dolge do ramen. Rada mi pomaga. Do mene je zelo prijazna. Velikokrat greva skupaj v trgovino. Rada ima tudi atija in mojega bratca. Njena najljubša roža je sivka. Ima me najbolj rada na celem svetu. Tudi jaz jo imam zelo rada.

Anaya Gaja Vozel, 2. c

Moji mami je ime Simona. Piše se Arh. Rada kuha in hodi po trgovinah.

Domen Razboršek, 1. c

Moja mami ima rjave lase. Dela v Leku. Moja mami je Tanja Ocepek. Živi v Kandršah. Rada ima mene in mojo sestrico Amadejo. Rada jo imam, ker mi vse kupi. Po službi ima tudi šolo. Nima rada pajkov. Moja mami me rada spravi v smeh. Moja mami gre rada z menoj na sprehode. Rada z mano barva pirhe. Je atijeva žena.

Lara Brajer, 1 c.

Moja mami ima rjave lase. Me razvaja. Moji mami je ime Ida.

Bine Klopčič, 1. c

Moji mami je ime Janja. Ima dolge črne lase. Rada briše prah. Rada nosi črna oblačila. Rada ima dojenčke. Mami ima atija. Rada kuha in ima rada rožice. Mami imam rada.

Tjaša Podbregar, 1. c

Moji mami me ima rada. Ime ji je Katja. Piše se Kurent. Z mami rada hodim na izlete. Z mojo mami rada hodim na obiske. Moja mami me rada spravi v smeh. Z mojo mami se rada igram. Z menoj gre rada na sprehode. Ima črne lase. Je dobra športnica. Trenirala je rokomet.

Lana Tatarovac, 1. c

Moja mami ima rjave lase. Ime ji je Petra. Ima kratke lase in rjave oči. Moja mami ima rada roza barvo. Ima rada rože. Hodi v službo. Moja mami rada kuha. Stara je trideset let.

Nika Dežman, 1. c

Moja mami je dobra zato, ker je moja mami. Ime ji je Teja. Rada kuha. Spi z atijem po imenu Dejan. Z njim se zbudi. Imam jo zelo rad. Ko pride domov, ji včasih skuhamo kosilo. Ko česa ne vem pri domači nalogi, mi pomaga. Ne maram, da je dolgo časa v službi. Ko pa pride prej iz službe, me spravi v veselje. Vprašam jo, če ima kaj zame. Ona pa reče, da ja. Zmeraj se veselim. Igrava se enko in šah. Pri enki vedno zmagam. In tudi v šahu zmagam. Dobro kuha. Pomaga v lokalu dediju in mami.

Aljaž Arbi, 2. c

Moji mamici je ime Vesna. Piše se Brodar. Ima črne lase. Moja mamica je stara štiriintrideset let. V službo gre ob šestih. Lepo je oblečena. Nosi temna in svetla oblačila. Nosi tudi nakit. Ima lepo in nežno kožo. Moja mami ima dolge nohte, nalakirane s prozornim lakom. Moja mami me ima zelo rada. Zelo rada kuha. Živi na Mlinšah. Z mojo mami greva radi na sprehod. Rada šiva in vrtnari. Iz službe pride ob štirih in mene, Luka in Nejo pelje na plezanje. Nosi črne hlače in čevlje. Luka, mene in Nejo ima zelo rada. Moji mamici je najbolj všeč, da nosi zelo lepa oblačila. Do mene je zelo prijazna. Jaz imam mojo mami zelo rada. Najbolj rada kuha rižoto.

Neja Brodar, 2. c

Mojo mami imam rad, zato ker mi vse dovoli. Moji mami je ime Nina. Moja mami ima črne lase. Ima podoben obraz kot jaz. Mami me ima rada. Zelo rada hodi.

Brin Osojnik, 1. c

Moja mami je Joži. Ima temne lase. Rada kuha in pomiva. Rada hodi.

Domen Trebušak, 1. c

Moji mami je ime Martina. Rada jo imam zato, ker mi včasih dovoli, da ji pomagam pri pečenju palačink. Moja mami ima blond lase. Piše se Vozelj. Ima dolge lase. Rada pospravlja. Rada ima rdečo barvo. Ni mi všeč, ko me okrega. Ko ima dopust, se igra družabne igre. Z mami rad igram nogomet. Moji mami so všeč risbice, ki jih narišem in pobarvam. Rada hodi na sprehode z našim psom Bobijem. Mami rad berem knjige. Moja mami včasih tudi telovadi. Rada hodi v cerkev in v službo. Moja mami me pelje na treninge in tekme in me gleda. Moja mami ima rada rože. Je prijazna. Moja mami se je poročila in rada gleda filme.

Peter Stražar, 2. c

Moja mami ima svetle lase. Stara je 34 let. Stanuje v Kandršah. Ime ji je Nataša. Mami se je poročila v Ljubljani. Pri njej mi ni všeč, da hodi v službo v Ljubljano. Všeč mi je, da me okrega. Ima lepa oblačila in lase. Zelo dobro kuha. Vsak dan kuha.

Žak Jerman, 2. c

Moja mami me ima rada. Oči in mami se imata rada. Rada me razvaja in rada me žgečka. Rada me lovi. Ponoči spi z mojo sestrico. Rada je na morju.

Aleksander Zorec, 1. c

Moji mami je ime Nives. Ima me rada in me uči. Je lepa. Ima črne lase. Rada bere knjige. Imam jo rad.

Nejc Zorko, 1. c

Moji mami je ime Katja. Piše se Kurent. Rada ima bela in črna oblačila. Ima dolge črne lase. Všeč mi je, da je prijazna do mene. Rada kuha in pospravlja. Rada tudi leži na kavču in gleda televizijo. Ne mara žuželk in plazilcev. Pusti, da lahko v hiši igram nogomet. Je zelo prijazna. Zjutraj me vedno zbudi za šolo. Rada vrtnari, bere in hodi v gozd. Z mano se tudi igra. Ko gremo na počitnice, veliko plava in kolesari. Rada hodi v službo. Hodi na moje tekme in treninge. Rada gleda filme.

Rocco Tatarovac, 2. c

Doktor v kliniki samorogov

Nekoč v majhni vasi je bila majhna bolnica.

V njej je delal sosedov Gaj. Vsi so ga klicali doktor. To pa zato, ker je bil tako dober in nikoli ni počival.

V malem gozdu ob vasi so živeli samorogi z mavričnimi rogovi. Troli, ki so živeli v tem gozdu, so zelo radi jedli rogove samorogov, ker so potem dobili čarobne moči. Zato so morali rezati samorogom rogove, sploh vrsti samoganda. Ti so imeli zelo močno čarovnijo. Samorogi, sploh vrsta samoganda, so hodili ali galopirali v kliniko doktorja Gaja, več deset kilometrov daleč v vas. In vedno so nazaj jezdili na oblaku čarovnije. Samorogi so doktorja prepričali, da kliniko naredi tudi v gozdu.

Nekega dne so troli spet napadli. Vse vrste so bile zmedene zaradi napada in so begale naokrog. Veliko jih je ostalo brez rogov. Doktor Gaj jih je namazal s posebnim mazilom in rogovi so jim zrastle nazaj. Novi rogovi so vsebovali snov, ki je na trole delovala smrtonosno.

Troli so odslej pustili samorožce pri miru.

Lana Kosmač, 3. c

Snežinka

Snežinka gori mi ogenj rdeč.
Gori mi za tabo svetlo bleščeč.
Rekel ti bom: »O, nehaj mi že!
Jaz te poslušal nič ne bom več.«

Gori mi ogenj, svetel je, lep.
S tabo je, luč goreča mi je.
Ljubim te, ti, ti si moj.
Jaz te ljubila nič ne bom več.

Emma Rebolj, 4. c

V vrtu veselih rož

V najlepšem gozdu je pred davnimi časi je stal vrt, v katerem so bile doma najlepše in zelo vesele rože.

Živele so v okrašenih cvetličnih lončkih in pile so jutranjo roso. Prav čudovito je bilo v tem vrtu in brez skrbi. Nekega dne se je vse spremenilo. Ko so rože zjutraj spile jutranjo roso, so začele kašljati. Vrtnica Rosa je vprašala zvončka Tinija, če razsaja cvetlični prehlad. Tini je bil radoveden zvonček, zato je prosil svojo mamo Beliso, če lahko stopi z vrta. Mama Belisa mu je strogo zabičala, naj ostane v vrtu, saj je v gozdu nevarno. Te rože so namreč znale hoditi. Od takrat, ko je Tini vprašal mamo Beliso, če se lahko napoti z vrta, je mama Belisa ves čas pazila na Tinija. Tini se je odpravil v svoj kot cvetličnega lončka in razmišljal. Na obisk je povabil prijateljico Roso. Skupaj sta se spomnila, da se morata pretihotapiti mimo mame Belise do vrat in nato se le izmuzniti mimo zadnjih vrat. Uspelo jima je! Ko sta prišla z vrta, sta po dveh cvetličnih urah hoje zagledala črne oblake, ki so se smejali in pogovarjali o tem, kaj imajo rože rade, da bi še uničili. Mali Tini in Rosa sta bila sicer nemočna, ampak ko sta slišala nesramen smeh oblakov, sta se tako razjezila, da sta z nežnim krikom oblake odpihnila daleč stran. Oblaki so izginili. Sonce je odneslo Tinija in Roso nazaj na vrt.

Rožam se sploh ni sanjalo, kdo jih je rešil pred to grozo, ampak so bile zelo vesele.

Larisa Lavrin, 3. c

Najboljši na svetu so prijatelji

Nekoč pred davnimi časi so živeli vile in vilinci. Imeli so se zelo radi. Tam je vedno vladal mir. Vsi so bili najboljši prijatelji.

Nekega pomladnega dne pa so se zadeve spremenile. Vile in vilinci se niso znali zmeniti, ali bo na pomladni prireditvi igrala godba ali poljubna rock skupina Komet, ali bodo na mizah šopki vrtnic ali marjetic, ali bodo obiskovalce pogostili s sladoledom ali torto ... Vile in vilinci so se sprli. Niso se več obiskovali, nekateri so se umaknili v hiše in niso se več pogovarjali. Zaradi nešteti nesoglasij je pomladna prireditev odpadla. Vendar to ni bilo najhuje. Kar je sledilo, je bilo mnogo bolj neprijetno. Presenetili so jih goblini, njihovi največji sovražniki. Začeli so nagajati vsem vilam in vilincem. Uničevali so travnike, trgali liste z dreves in počeli še kup drugih traparij. Vile in vilinci jih niso mogli ustaviti, ker niso delali skupaj.

Kmalu so se vile in vilinci sprijaznili, da morajo delati skupaj. Združili so se v ekipo in pregnali goblino. Dogovorili so se, da bodo spet organizirali pomladno prireditev. Vile in vilinci so spet postali najboljši prijatelji, goblini pa se niso vrnili nikoli več.

Neja Brodar, 4. c

POROČILA UČITELJEV

Tekmovanja iz angleškega jezika

Marca je potekalo tekmovanje za angleško bralno značko. Udeležilo se ga je osem učencev od sedmega do devetega razreda. Osvojili so naslednja priznanja:

- priznanje za sodelovanje: Brina Krapež, 9. a in Žiga Božič, 7. b;
- srebrno priznanje: Alja Kos, 9. a, Urška Pogačar, 7. b, Maja Borštnar, 7. b in Lana Krapež, 7. b;
- zlato priznanje: Gašper Jerman, 7. a in Tadej Zupančič, 7. a.

Urška Urankar, 9. a

19. novembra 2015 je na šoli potekalo šolsko tekmovanje iz angleščine za devete razrede. Dva učenca sta prejela bronasto priznanje: Luka Polc, 9. a in Gea Stošicki, 9. b. Gea Stošicki se je uvrstila tudi na regijsko tekmovanje, ki je 27. januarja 2016 potekalo na naši šoli, in zbrala dovolj točk za pridobitev srebrnega priznanja ter uvrstitev na državno tekmovanje, ki je bilo 22. marca 2016 v Ljubljani.

Mentorica: Petra Štendler

Državno tekmovanje mladih čebelarjev

V soboto, 7. maja 2016, je v Markovcih potekalo državno tekmovanje mladih čebelarjev. Tekmovanja so se udeležile štiri ekipe z naše šole in vse prejele priznanja.

Urška Pogačar je prejela zlato priznanje, Urh Lebar in Klemen Pograjc, Blaž Lipovšek in Benjamin Bokal ter Maj Kos in Klemen Strnad pa so osvojili bronasto priznanje.

Iskrene čestitke učencem za dosežena mesta!

Mentorica čebelarskega krožka: Špela Paš

Tekmovanje v znanju slovenščine za Cankarjevo priznanje

Naslov letošnjega tekmovanja je bil Domovina med platnicami. Osrednja tema je bilo zaradi obletnice osamosvojitve domoljubje (slovenstvo).

Učenci 2. in 3. razreda so brali: Ela Peroci: Moj dežnik je lahko balon in še vsaj eno sodobno kratko fantastično pripoved o domišljijem potovanju otroka.

Četrto- in petošolci so brali delo Toneta Pavčka Juri Muri po Sloveniji in še do tri umetnostna besedila o domačem kraju.

6. in 7. razred: Tone Seliškar: Bratovščina Sinjega galeba in Bogdan Novak: Grajski strah.

8. in 9. razred: Miško Kranjec: Povest o dobrih ljudeh in Vladimir P. Štefanec: Sem punk čarovnica, Debela lezbijka in ne maram vampov.

Letos so prvič poskusno tekmovali tudi prvošolci, a šele aprila. Prebirali so Muco Copatarico Ele Peroci. Priznanja za sodelovanje bodo prejeli vsi tekmovalci, tretjina učencev z najvišjim številom točk pa mavrično priznanje (poimenovanja priznanj so simbolična, ker gre za poskusno tekmovanje).

Mavrično priznanje prejmejo: Hana Knez, Anamarija Zupančič, Klara Razpotnik, Iva Martinčič, Vid Kovač, Kiara Lavrin, Brin Osojnik in Lana Tatarovac.

Priznanje za sodelovanje prejmejo: Blaž Berk, Gal Bolte, Rok Janežič, Matija Lavrin, Nina Judnič, Blaž Trebušak, Gaber Sušnik, Katja Razpotnik, Nik Simonič, Anže Drnovšek, Ana Škrinjar, Zala Redl Kolar, Žiga Grošelj, Ela Gobovc, Nika Dežman, Lara Brajer in Bine Klopčič.

Bronasto priznanje prejmejo (razporejeni so glede na število točk):

2. r.: Hana Sejdinović, Jaka Božič, Kaja Brodar, Rocco Tatarovac, Anaya Gaja Vozel, Peter Stražar in Ajda Miklič.

3. r.: Blažka Grošelj, Lara Kmetič, Larisa Lavrin, Urh Lebar in Beti Martinčič.

4. r.: Neja Brodar, Ana Barlič, Čarna Berk in Lenart Vesel.

5. r.: Nia Borštinar, Taja Fakin, Blaž Lipovšek, Lucija Jenko in Klemen Pograjc.

6. r.: Ajda Drnovšek, Ula Vidmar in Klara Lavrin.

7. r.: Tadej Zupančič, Žana Grabnar in Ana Lavrin.

8. r.: Jure Grošelj.

9. r.: Luka Polc in Alja Kos.

Na regijsko tekmovanje so se uvrstili Jure Grošelj, Luka Polc, Alja Kos in Blaž Zupančič.

Vsem prejemnikom priznanj iskreno čestitamo in želimo veliko časa za branje tudi med počitnicami! Ponovno se vidimo naslednje šolsko leto.

Mentorica: Petra Klenovšek

Beti Martinčič, 3. a

Poročilo o tekmovanju v znanju matematike

Tudi v letošnjem šolskem letu so številni učenci od 1. do 9. razreda na matični in podružnični šoli tekmovali v znanju matematike. Tradicionalno mednarodno tekmovanje Kenguru je potekalo 17. marca 2016.

Na tekmovanju so bronasto Vegovo priznanje osvojili naslednji učenci:

1. razred: Blaž Berk Lara Brajer Vid Doberšek Gašper Dolšina Ela Gobovc Nina Judnič Vid Kovač Iva Martinčič Katja Razpotnik Niko Sešlar Luka Smrkoj Gaber Sušnik Lana Tatarovac Anamarija Zupančič	2. razred: Maša Ceferin Ajda Miklič Peter Stražar Rocco Tatarovac Jaka Božič Matic Burkeljc Jaka Grbec Jerneja Kmetič	3. razred: Iva Goršek Brigita Lavrač Rok Lavrin Jona Lavrin Beti Martinčič Tadej Razboršek Neža Redl Kolar
4. razred: Žiga Miklavčič Jakob Zupančič Zarja Burkeljc	5. razred: Klemen Pograjc Aljaž Vozel Jaka Kovač Nika Ravnikar	6. razred: Daša Pistotnik Rebeka Drnovšek Klara Lavrin Tija Krznar
7. razred: Nika Ravnikar Lea Pergar Žana Grabnar	8. razred: Jure Kuder Jan Razpotnik Tea Mercedes Bolte	9. razred: Katja Sirk Jon Pišek Blaž Zupančič

Ajda Miklič, 2. b

Novost letošnjega tekmovanja v znanju matematike je bila, da je bilo ukinjeno področno tekmovanje in najuspešnejši učenci od 5. do 9. razreda so se uvrstili na državno tekmovanje v znanju matematike, ki je potekalo 16. aprila 2016 na OŠ Toneta Okrogarja v Zagorju. Udeležili so se ga:

- Klemen Pograjc iz 5. razreda
- Daša Pistotnik iz 6. razreda
- Nika Ravnikar iz 7. razreda
- Jure Kuder iz 8. razreda
- Katja Sirk in Jon Pišek iz 9. razreda

Vsi so osvojili srebrno Vegovo priznanje.

Vsem prejemnikom priznanj za ta uspeh iskreno čestitamo.

Obilo užitkov ob trenju matematičnih orehov pa želim vsem učencem tudi v prihodnjem šolskem letu.

Mentorica: Kristina Arh

Beti Martinčič, 3. a

Tekmovanje iz znanja fizike

3. februarja 2016 je na OŠ Ivana Kavčiča potekalo šolsko tekmovanje iz znanja fizike. Bronasto Stefanovo priznanje so osvojili: Vid Lipovšek, 9. a, Blaž Zupančič, 9. b in Gašper Juvan, 9. b. Učenci so lepo predstavljali našo šolo tudi na regijskem tekmovanju, ki se ga je udeležil tudi Jan Razpotnik iz 8. a. Vsem tekmovalcem iskrene čestitke.

Mentor: Metod Bajde

Urška Pogačar, 7. b

Jona Udovič, 2. b

Festival Turizmu pomaga lastna glava: projektno-turistična naloga Čebelja gozdna pot Ločanka

Projekt Ločanka – čebelja gozdna pot smo zasnovali v okviru festivala Turizmu pomaga lastna glava, ki je letos potekal pod sloganom *Zeleni turizem*.

Projektno-turistična naloga Čebelja gozdna pot Ločanka je nastala na osnovi teme *zeleni turizem* in je plod dela literarno-turističnega in čebelarkega krožka ter drugih skupin učencev. Cilj naloge je bil oblikovati turistično pot, ki združuje gibanje in druženje v gozdu ter poznavanje čebelarstva. V sodelovanju s Krajevno skupnostjo Izlake smo pred OŠ Ivana Kavčiča na Izlakah pripravili bogat kulturni program in se s krajani podali po označeni poti. Videli smo smreko Ločanko, v gozdu izvajali razgibalne vaje in odgovarjali na vprašanja. Družili smo se s čebelarjem, ki je pripravil obrok in čaj z različnimi vrstami medu. Popoldan smo učencem in občanom v prostorih čebelarkega društva na Izlakah pripravili medene smutije. Oblikovali smo spominek s smreko Ločanko in čebelico Meto, ki ga dobimo v Čebelarškem društvu Zagorje, kjer je na voljo tudi reklamno gradivo o čebelji gozdni poti Ločanki. Kasneje smo se predstavili tudi na tradicionalnem slovenskem zajtrku na šoli, v domu starejših občanov in na prireditvi ob svetovnem dnevu čebel. Pot obiskujejo učenci s starši, decembra je po njej hodila tudi medgeneracijska skupina Žarek.

Nalogo je mogoče dobiti v knjižnicah: OŠ Ivana Kavčiča na Izlakah, Knjižnici Mileta Klopčiča v Zagorju ob Savi in na Izlakah. Izvod hranijo tudi avtorji in mentorice.

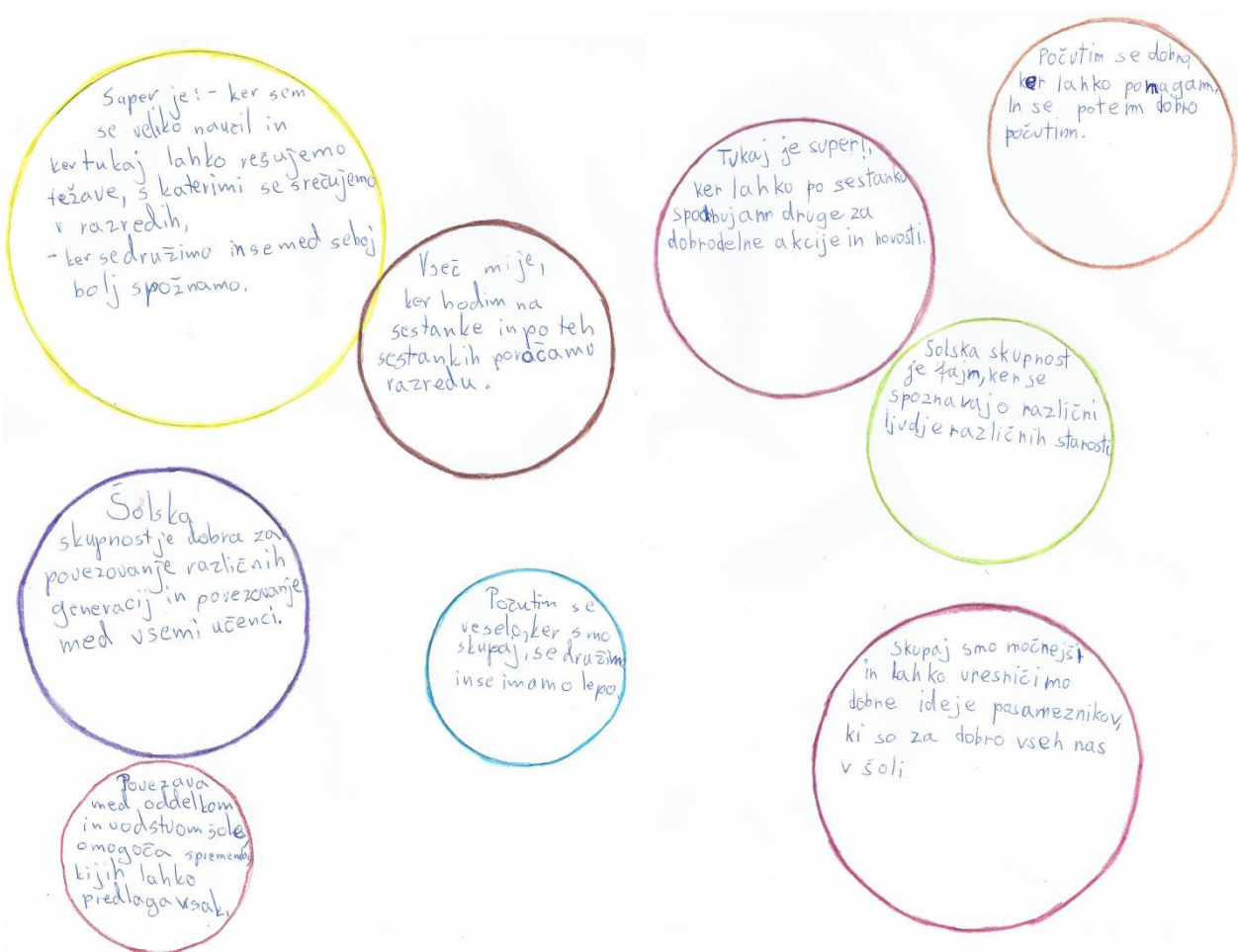
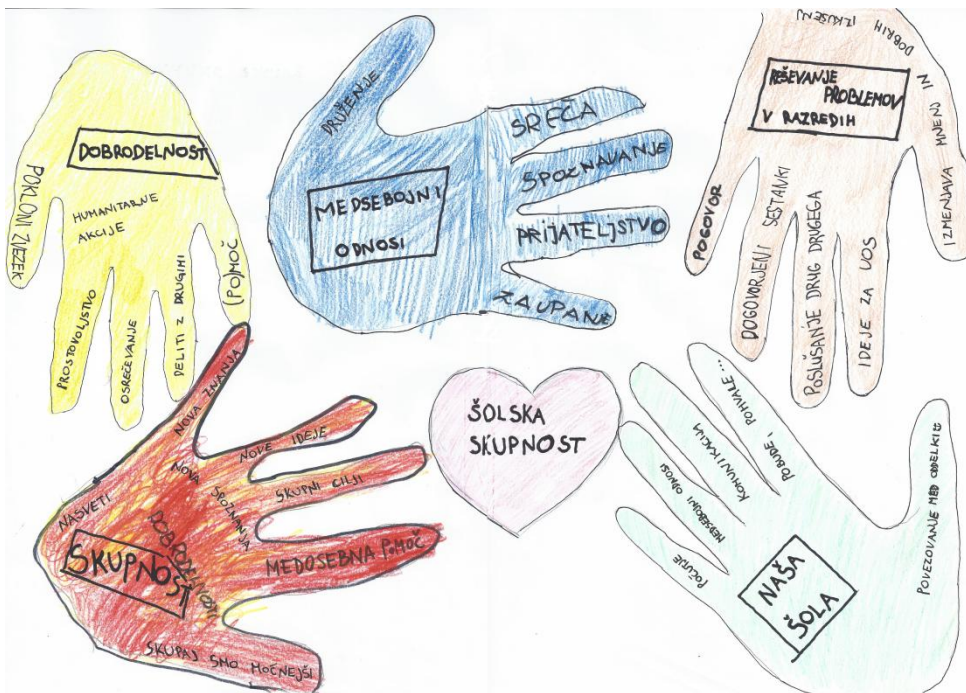
Mentorice:

Alojzija Drnovšek, Špela Paš in Petra Klenovšek

Žana Grabnar, 7. a

Poročilo šolske skupnosti

Pripravili predstavniki šolske skupnosti: Čarna Berk, Lara Grošelj, Gal Jazbec, Žan Jazbec, Žiga Miklavčič, Nina Prašnikar in Luka Sešlar ter mentorica Janja Kropivc.

Poročilo šolskega parlamenta

Pripravili predstavniki šolskega parlamenta: Gal Jazbec, Nana Pavšek, Lea Pergar, Timi Oražem in Maks Sešlar ter mentorica Janja Kropivc.

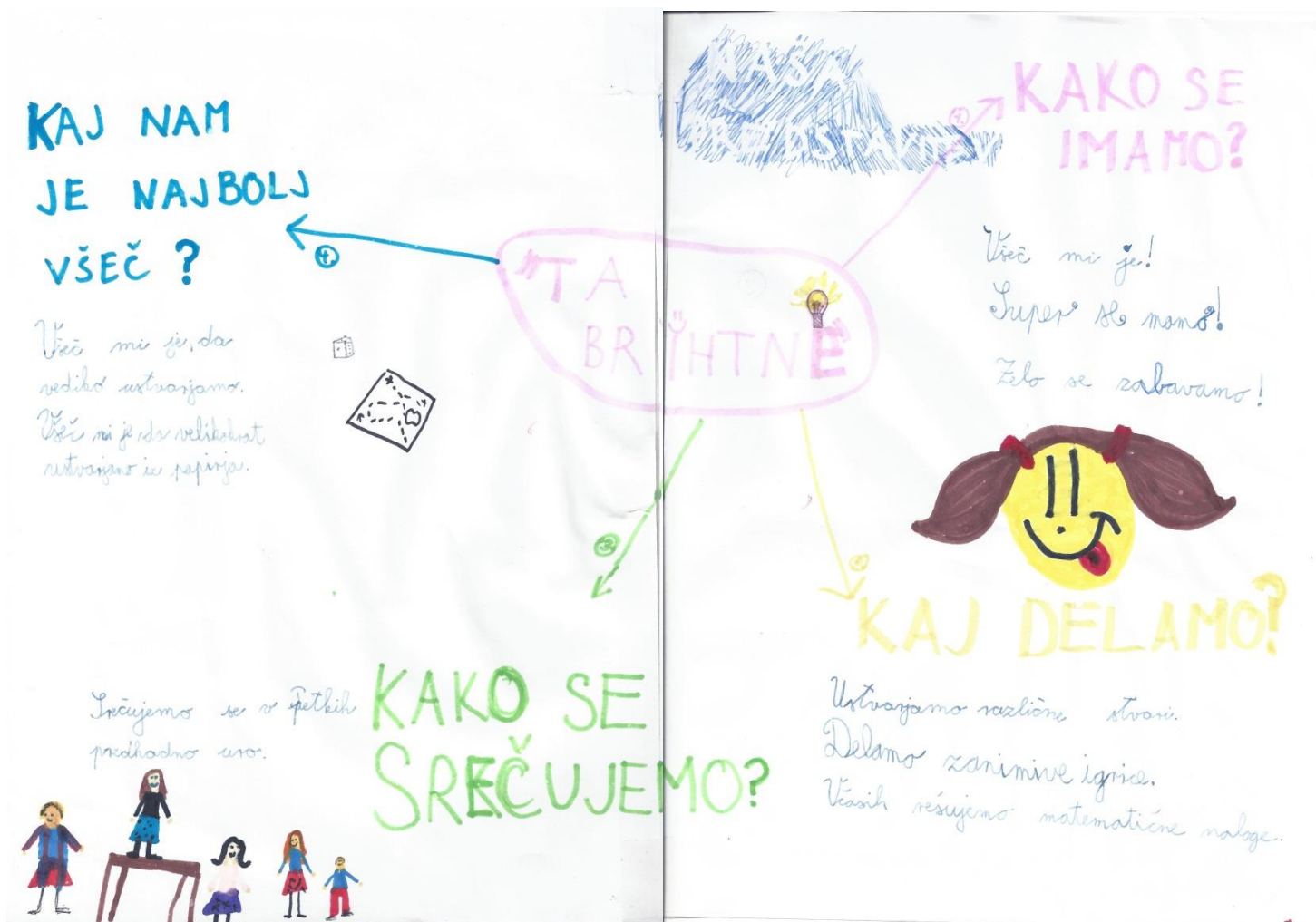
Klub nadarjenih učencev

Smo »ta brihtni« fantje in dekleta. Srečujemo se ob petkih predhodno uro. Ustvarjamo različne stvari. Delamo raznovrstne plakate. Opisujemo svet v prihodnosti. Včasih rešujemo matematične naloge ali računamo za logično pošast. Izdelali smo igro, ki je super za igranje ...

Kaj nam je najbolj všeč? Izdelava stolpov iz kartona. Pisanje pesmic. Všeč nam je, da veliko ustvarjamo in tudi, da velikokrat ustvarjamo iz papirja.

Zelo se zabavamo! Super se 'mamo!

Čarna Berk, Zarja Burkeljc, Ana Grošelj, Žiga Miklavčič, Jakob Zupančič ter mentorica Marjana Pintarič.

Udeležba na likovnih natečajih v šolskem letu 2015/16

Udeleženci	Naziv likovnega natečaja	Raven	Dosežek
Daša Pistotnik, Nika Dolinar, Blažka Grošelj, Neža Redl Kolar	7. mednarodni likovni natečaj 'IGRAJ SE Z MANO 2015/16', Cankarjev dom, Ljubljana	mednarodno	priznanja za likovna dela in razstavljeni dela v Cankarjevem domu
izbrana dela 7. a, b	Likovni natečaj 'Planica in otroci'	državno	sodelovanje na natečaju
Nives Ojstršek, Beti Martinčič, Rok Lavrin	Likovni natečaj na temo Kralja Matjaža	državno	priznanja
Nives Ojstršek, Beti Martinčič, Tadej Razboršek, Julija Majdič	19. nagradni natečaj likovnih in literarnih izdelkov na temo 'NARAVNE IN DRUGE NESREČE – DELUJMO PREVENTIVNO', Trbovlje, 2016	regionalno	priznanje za likovno delo
Patricija Ravnikar, Mark Grden, Žana Grabnar	20th INTERNATIONAL BIENNAL OF CHILDREN AND YOUNG PEOPLE GRAPHIC ART TORUN 2016 POLAND	mednarodno	priznanja za sodelovanje
Izbrana likovna dela učencev 7. a, b in 8. a, b Nagrajenca: 1. mesto Anja Psarn in 2. mesto Gašper Jerman	PEACE POSTER CONTEST – SHARE PEACE 2015	regionalno in mednarodno	nagrade in priznanja za likovna dela ter razstava v Delavskem domu v Zagorju
Tija Klopčič, Beti Martinčič, Rok Lavrin, Benjamin Rotar, Blažka Grošelj	Natečaj za ustvarjalno delavnico na temo 'RUDARJEVO DELO, ORODJE IN OPREMA', 2016	regionalno	nagrade in priznanja za likovna dela
Učenci 2. b, 3. a in 6. a	ZDRAVILNA RASTLINA SE PREDSTAVI	državno	sodelovanje na tekmovanju
Neža Sešlar, Karin Trdin, Gašper Jerman, Nika Ravnikar	48. likovni natečaj 'LIKOVNI SVET OTROK 2016', Šoštanj	državno	sodelovanje na tekmovanju
Anja Psarn, Alja Drnovšek, Nika Ravnikar	Likovni natečaj PUSTI, NAJ TE NOSI VODA	državno	nagrade in priznanja za sodelovanje

Luka Polc in Urška Urankar	Literarni, likovni in fotografski natečaj 'MOJA DOMOVINA – OD ZRNA DO KRUHA', Društvo NAŠA MALA ZEMLJA, maj, 2016	državno	nagradi za fotografijo
Alja Drnovšek	Mega kviz VAŠKA SITULA	državno	nagrada za izvirno situlo
Karin Trdin, Neža Sešlar, Luka Skrinjar, Anja Psarn	Nagradni likovni natečaj PAZI NA KOZAREC, PAZI NASE ob mednarodnem dnevu boja proti zlorabi drog	državno	priznanja za likovna dela
Beti Martinčič, Benjamin Rotar, Blažka Grošelj, Tija Klopčič, Nives Ojstršek, 3. a	Likovni natečaj ŠTIRJE LETNI ČASI	državno	2. mesto
učenci 7. a, b in 8. a	Natečaj za izvirno otroško likovno in literarno delo ter fotografijo, Koroška galerija likovnih umetnosti, Slovenj Gradec, 2016	državno	sodelovanje na natečaju in priznanja, razstava likovnih del učencev v Koroški galeriji likovnih umetnosti
izbrana dela učencev iz 7. a in b	6. mednarodni bienale arhitekturnega oblikovanja 'PO FABIANIJEVIH POTEH', Štanjel, junij, 2016	mednarodno	sodelovanje na bienalu otroškega arhitekturnega oblikovanja

Mentorica: Tina Lesjak

Športni dosežki

Med učenci naše šole je kar nekaj takšnih, ki se redno in uspešno ukvarjajo s športom. Trenirajo rokomet, borilne veščine, nogomet, ples, košarko, jahanje. Izpostavila bi tiste, ki so uspešno zastopali našo šolo na šolskih tekmovanjih.

Na državno posamično tekmovanje v atletiki sta se uvrstila Gašper Trdin v disciplini tek na 600m in Tilen Kralj v suvanju krogle.

Na področnem posamičnem atletskem tekmovanju so medaljo osvojili: Žan Jazbec (1. mesto skok v daljino), Gašper Trdin (1. mesto tek na 600m), Rebeka Drnovšek (3. mesto tek na 300m), Tilen Kralj (1. mesto suvanje krogle), Žan Ferme (2. mesto tek na 300m), Klemen Šuštar, Nejc Poglajen, Žan Ferme in Tilen kralj (2. mesto štafeta 4×100m), Tina Strmljan (1. mesto tek 60m).

Področno tekmovanje v nogometu

Naši nogometni reprezentanti so na sijajen način zaključili tekmovalno sezono. V četrtek so v Trbovljah postali podprvaki zasavskih osnovnih šol. Na poti do finala so najprej zmagali na občinskem tekmovanju v Zagorju, potem pa so bili prepričljivo boljši od vrstnikov iz Hrastnika in v polfinalu od domačinov iz Trbovelj. V finalu so močan odpor nudili tudi Litiji.

Pohvaliti velja pogumen pristop k vsaki tekmi in nenehno medsebojno spodbujanje. Ekipa je resnično delovala kot prava klapa.

Zasedba: Žan Kmetič, Jožef Ključevšek, Nik Murn, Žan Ferme, Gašper Juvan, Nejc Poglajen, Gašper Planovšek, Jošt Pišek, Gašper Trdin, Tilen Kralj in Jon Pišek.

Mentor: Janez Pevc

Evropa v šoli

Tudi v letošnjem šolskem letu smo učenci matične in podružnične šole Mlinše sodelovali na literarnem in likovnem natečaju *Evropa v šoli*. Pod mentorstvom učiteljic Tine Lesjak in Jasne Dvornik so se učenci odlično odrezali. Na literarnem in na likovnem področju so osvojili nagrade na regijski ravni. Nagrajenke so bile učenke **Ajda Miklič**, 2. a (1. mesto na likovnem področju), **Lara Kmetič**, 3. c (3. mesto na likovnem področju in 2. mesto na literarnem področju), **Neja Brodar**, 4. c (2. mesto na likovnem področju), **Katja Trebušak**, 4. c (3. mesto na literarnem področju) in **Ema Rebolj** (2. mesto na literarnem področju). Vsi regijski nagrajenci in njihovi mentorji smo se udeležili državne prireditve v Festivalni dvorani v Ljubljani, kjer je bila tudi podelitev priznanj na državni ravni. Iz zasavske regije je bila nagrajena sedmošolka iz OŠ NH Rajka iz Hrastnika, in sicer na likovnem področju. Program je popestril znan raper Zlatko, s katerim smo posneli tudi skupinsko fotografijo. Po prireditvi so nas v dvorani pogostili z malico, nato pa smo se Zasavci na poti domov ustavili še v slaščičarni, kjer smo se posladkali in sproščeno pokramljali. Izlet z druženjem je bil zelo uspešen in prijeten, zato upamo, da uspeh ponovimo tudi v naslednjem šolskem letu.

Mentorica: Jasna Dvornik

8. gledališko srečanje podružničnih šol Slovenije na Mlinšah

Letošnje gledališko srečanje je potekalo ponovno na treh lokacijah, tudi na Mlinšah.

Organizatorji so bili:

- OŠ Ivana Kavčiča, PŠ Mlinše in OŠ Toneta Okrogarja, PŠ Šentlambert,
- OŠ prof. dr. Josipa Plemlja Bled, PŠ Ribno,
- OŠ Rovte, PŠ Vrh Svetih Treh Kraljev.

V dvorani na Mlinšah si je v sredo, 13. aprila 2016, več kot 250 mladih gledalcev ogledalo sedem gledaliških predstav podružničnih šol Slovenije. Na gledališkem srečanju je s predstavo Moč čarovnije nastopila tudi Podružnična šola Mlinše pod mentorstvom Jasne Dvornik. Predstavile pa so se tudi PŠ Šentlambert, PŠ Dolič, PŠ Svibno, PŠ Vrhpolje, PŠ Gomilsko in PŠ Podkum.

Vseh gledaliških predstav je bilo devetnajst. Prihodnje leto pa nas čaka organizacija že 9. gledališkega srečanja mladih ljubiteljev gledališča.

Organizatorica: Marija Ribič

Nogomet na Mlinšah

Tudi v letošnjem šolskem letu nas je obiskal trener nogometa, Blaž Dvornik. Učencem je pokazal osnove podaj z nogo, vodenje žoge z nogo, malce težje jo je bilo ustavljati, nato pa so se preizkusili tudi pri igri. Sodelovale so naslednje ekipe: Naj nogometaši, Vražja nogometna družčina, Mlinčki, Barcelona in Olimpija. V igri so učenci zelo uživali, bili so ponosni nase, saj so padali prvi goli in navsezadnje nogomet ni ostal le šport dečkov, temveč se je priljubil tudi deklicam. Trener je bil na učence zelo ponosen, učenci in učiteljice pa smo mu bili hvaležni za njegov trud in za čas, ki si ga je vzel za nas.

Jasna Dvornik

Obisk Valvazorjeve učne poti

V sredo, 22. junija, smo se z učenci odpravili na Izlake. Pred čebelarškim domom so nas že pričakali čebelarji, ki so nam predstavili svoje delo ter nas popeljali po Valvazorjevi učni poti. Učenci so z zanimanjem prisluhnili razlagi. Navdušeno so si oblekli skafandre in se odpravili v čebelnjak. V čebelarškem domu so lahko preizkusili različne vrste medu, cvetni prah, satovje, napolnjeno z medom ter ostale dobrote, ki so jih pripravile gospodinje.

Čebelarjem smo se zahvalili ter se nato odpravili le korak stran, v picerijo Čebelica, kjer so nas že čakale pice velikanke. Prislužili smo si jih z uspešnim sodelovanjem na likovnem natečaju, ki ga je organiziralo DPM iz Zagorja ter s pridnim zbiranjem starega papirja.

Odpravili smo se naprej še do tovarne Eti, kjer smo se s pesmijo zahvalili g. direktorju Bergincu za donacijo, ki so nam jo namenili ob 60-letnici šole na Mlinšah. Nasmejani in dobre volje smo se odpravili še do naše matične šole.

V šoli smo se pred pričetkom počitnic poslovili še od gospe ravnateljice ter se čisto za konec odpravili še v biološko učilnico, kjer smo se seznanili z živalmi, ki tam domujejo. Najpogumnejši so se lahko dotaknili celo kače, rdečega ameriškega goža. Srečni in polni lepih vtisov smo se odpravili nazaj v šolo na Mlinše.

Irena Ravnikar Hriberšek

70 let šolstva na Mlinšah, 60 let Podružnične šole Mlinše

»Sprejemajmo in podajajmo znanje ter izkušnje IZ SRCA V SRCE!«

Šolsko življenje vsakega kraja je kot pisan mozaik. Sestavljen je iz velikih in majhnih, uspešnih in neuspešnih, pomembnih, veselih in žalostnih dogodkov. Tako je tudi na Mlinšah.

Pričetki šolstva na Mlinšah segajo v leto 1944, ko se je pouk pričel odvijati v salonu Zarnikove hiše, pozneje pa v njenem prvem nadstropju. 14. decembra 1945 je bil pridobljen odlok o ustanovitvi

Osnovne šole Mlinše, in sicer z dvema oddelkoma. Po izgradnji Zadrúžnega doma na Mlinšah so bili šolski prostori preseljeni v njegovo dvorano, nato pa v prvo nadstropje. Leta 1954 so pričeli graditi novo šolo, ki so jo otvorili 29. novembra 1956. Podoba šole in njene okolice se je spreminjala iz leta v leto. Leta 1996 je bila zaključena nadgradnja pritlične šole v enonadstropno stavbo z več in prenovljenimi prostori. Z energetska prenovo leta 2014 je šola dobila novo podobo.

“Hvala vsem, ki ste zgradili temelje našega šolstva, ter vsem, ki boste razvijali niti skozi sedanost v prihodnost.” Tako sem se na 60-letnici Podružnične šole Mlinše in 70-letnici šolstva na Mlinšah na prireditvi 15. junija 2016 zahvalila kot pedagoška vodja Podružnične šole Mlinše.

V dvorani je potekala prireditev, ki so jo soustvarili učenci in učiteljice Podružnične šole Mlinše, vrtec Mlinše in Kulturno društvo Mlinše. Kot gosti so nastopili nekdanji učenci podružnične šole Mlinše, ki obiskujejo Glasbeno šolo Zagorje, povezovalki sta bili nekdanji učenki podružnice, Gaja Ribič in Ada Pihler. Mnogi gostje so čestitali ob tej priložnosti. Spregovorila sta župan Matjaž Švagan, ravnateljica Tatjana

Krautberger in nekdanja ravnateljica Stanislava Flis. Prireditve so se udeležili tudi nekdanji delavci šole. Po prireditvi so si vsi ogledali razstavo v šoli in se prijetno družili.

Ob pomembnem jubileju smo v spomin vsem učencem in delavcem šole postavili obeležno tablo, izdelali smo nove majice za pevski zbor, s pomočjo donatorjev pa zbrali sredstva, ki jih bomo namenili opremiti za računalniško učilnico.

HVALA VSEM, ki ste bili del tega pomembnega praznovanja.

Pedagoška vodja: Marija Ribič

